

Nezávislý občasník
Gymnázia Pavla Horova
Michalovce
marec 2011
Cena 0,50 €

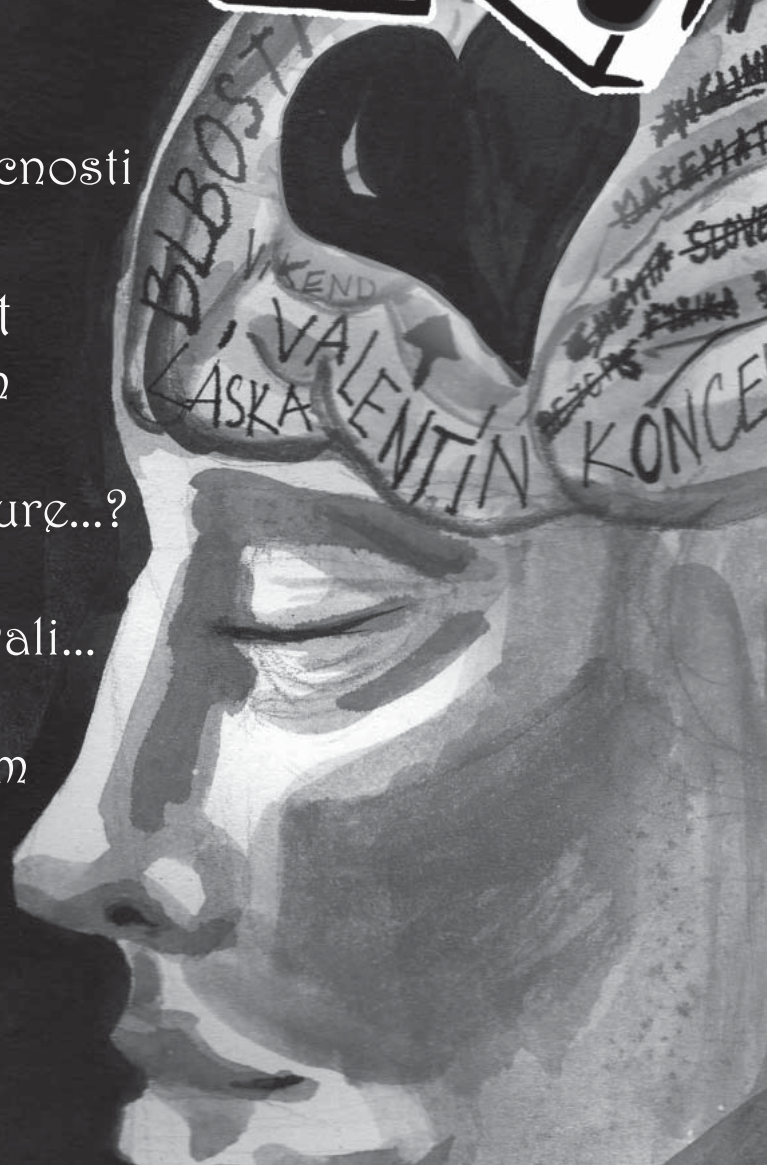
Hudba budúcnosti

Ako sa stať
gymnazistom

Jak bolo na turné...?

Už dokockovali...

Za objektívom

Moji drahí čitatelia Kociek, tak sa potichučky trošku pozmenilo vedenie našich Kociek. Viac-menej po druhýkrát sa vám pomocou editoriálu prihovám ja. Šéfovanie po Ewke bude náročné, ale hádam spoločnými silami to zvládneme. Ako už býva zvykom, starý rok sa nám už, bohužiaľ, skončil a do nového roku sme sa preniesli krásne a plynulo, možno v niektorých prípadoch i bez povšimnutia. Týmto Vám chcem popriať veľa šťastia, zdravia, lásky a hlavne dobré pálenie v mozgových závitoch.

Taktiež sa skončil prvý polrok, čo znamená, že nám ostáva už iba pár mesiacov a máme tu opäť tak dlho očakávané leto. Samozrejme dúfam, že sme

sa po polročných prázdninách vrátili v plnom počte, ale netreba o tom pochybovať. Určite ste mali samé jednotky odvrchu až po samé dno.

A najlepšie na koniec. Rada by som popriala našim drahým, možno trochu vystresovaným štvrtákom veľa šťastia na maturitách, lebo to je teraz pre nich to najdôležitejšie.

Ešte raz vám všetkým prajem všetko dobré.

S hlbokou láskou
v srdci vaša G@BcA

KOCKY ©

Študentský občasník
Gymnázia P. Horova
v Michalovciach
15. ročník

Redakčná rada :

Gabriela Matejová (3.E) – G@BcA
šéfredaktorka

Zuzana Uhalová (3.D) – Sue
zástupkyňa šéfredaktorky

Zuzana Navrátilová (4.C) – Suzi
Eva Spišáková (4.E) – Ewe
Anna Činčárová (4.F) – Angie
Andrea Eštoková (3.A) – Andrea
Petra Hladíková (3.A) – Peeta
Ján Juhos (3.A) – Banovčan
Nikola Sabová (3.D) – Niki
Anna Schnitzerová (3.D) – Aňa
Ivana Padová (3.G) – Ivana
Patricia Ďuranová (2.D) – Nessi
Ivana Pastirková (2.E) – Ivuš
Zuzana Butalová (2.G) – Zuzača
Tatiana Krčmáriková (2.G) – Tathy
Ivana Janičkovičová (1.G) – Ivs
Jakub Koval' (1.D) – Kubo

Obálka:

Zuzana Uhalová (3.D)

Grafika & design:

Ján Juhos (3.A)

Pomocná rada:

PhDr. Brigita Porvazníková

Vydáva:

Gymnázium P. Horova
Masarykova ul. č.1
071 79 Michalovce

Tlač:

RENOMA s.r.o.
Andreja Kmeťa 4
071 79 Michalovce

Náklad: 250 ks

Obsah

Čo bolo, čo bude	4
Krátke správy	4-5
Túra na Zborovský hrad	5-7
No co, jak bulo na túre?	7-9
Ako sa stat' gymnazistom	10 - 15
Za objektívom	15 - 17
Už dokockovali!	18 - 22
Čo oko videlo, ale netušilo...	22 - 24
7 profesorských naj...	25 - 27
Naši miláčikovia	27 - 29
Hudba budúcnosti (v prítomnosti)	29 - 36
Extrém	36 - 38
So Stevom naprieč morskou biológiou	38 - 40
Poznáme sa?	41 - 42
Vplyv mena na život	43 - 44
Stužková slávnosť	44 - 46
V.I.P. ples 2011	47 - 50
Oh, I love Hawai, and of course...	51 - 52
Och aj love havaj end of korse...	52
Nájsené peniaze investoval...	53
Čo je vo svete...	54 - 56
Michalovské galérie	56 - 57
Popcorn	57 - 59
Knižná cooltura	60 - 61
Príbeh na pokračovanie: Koncert	62 - 64
Vlastná tvorba	64 - 66
Perlorodky	67
Test	68 - 70
Horoskopy	70 - 72
Tajničky	73 - 74

Čo bolo, čo bude

Január

10. január – nástup do školy, ach ako to bolo...
28. január – polročné vysvedčenia, respektíve zisky za prvý polrok snahy
31. január – polročná prázdnina. Ešte dobre, že existuje

Február

- lyžiarske výcviky pre 1. ročník,
1. február – opäť raz nástup do školy, avšak už s čistým štítom
11. február – dlho očakávaný V. I. P. ples (viac na ďalších stranách)
28. február – Začiatok ďalších prázdnin. Jarné prázdniny rocks :))

Marec

1. – 10. marec – mladí turisti sa rozhodli utiecť do Barcelony
7. marec – zase škola
15. – 17. marec – Písomné maturity.
• Držali sme palce, ako sme mohli...
25. marec – začiatok ďalšieho kola medzinárodného projektu AQUA, no už v Nemecku

Apríl

1. apríl – deň všetkých bláznov
21. – 26. apríl – veľkonočné prázdniny, ide sa na zárobky...

G@BcA

Krátke správy

V krátkosti o všeličom, čo sa udialo na našej škole

Deň otvorených dverí na GPH

Dňa 23.11.2010 sa na našej škole opäť zišli deviataci z rôznych základných škôl, možno naši budúcoroční študenti, na Dni otvorených dverí. Cieľom tejto akcie bolo priblížiť deviatakom prostredie a atmosféru tejto školy. Žiaci mohli dokonca okúsiť chuť stredoškolského vyučovania v rôznych triedach. Chemicke laboratórium, mikroskopické laboratórium a mnoho iných vecí na deviatakov

zapôsobili. Boli nadšení a vyjadrili sa, že by na našej škole veľmi radi študovali.

Planý požiar ny poplach

Dňa 8.12.2010 počas nultej hodiny (okolo 7:30) bolo po celej škole počuť poplašné sirény, ktoré oznamovali, že na škole vypukol požiar. Podaktorí sa už začali tešiť, že ozaj horí škola. A podaktorí boli presvedčení, že ide o požiarne cvičenie. Nuž, odpoveď je

inde. Počas telesnej výchovy v novej telocvični istí študenti cvičili tak horlivo, až spustili požiar ny poplach. Dúfame, že sa to už nestane.

Vianočné trhy

21. a 22. decembra, teda krátko pred Vianocami, sa na našej škole o vianočnú náladu postarali, okrem iného, aj vianočné trhy, ktoré zorganizovali žiaci študujúci nemecký jazyk. Mohli ste si tam vybrať z množstva lákavo vyzerajúcich pochút'ok alebo si zakúpiť zaujímavú vianočnú dekoráciu, či malý darček.

Vianočný turnaj

Keďže Vianoce a všetko s nimi spojené súvisí aj s prejedaním sa a leňošením, mali by sme mať dostatok pohybu, a tak sa počas dvoch dní pred vianočnými prázdninami konal medzitriedny Vianočný turnaj vo volejbale a basketbale. Sú-

ťažili všetky triedy medzi sebou v dvoch kategóriách: chlapci a dievčatá. Vo volejbale chlapcov vyhral turnaj 3. ročník, vo volejbale dievčat 4. ročník, basketbal dievčatá zo 4.B. Víťazom blahoželáme!

Súťaž o najkrajšiu vianočnú výzdobu

Ako inak sa dá lepšie naladiť na Vianoce ako krásnou vianočnou výzdobou? V duchu tohto hesla sa niesla aj súťaž o najkrajšiu výzdobu v triedach. Triedy sa mohli zdobiť až do 20. 12. V ten deň totiž už chodila komisia (v zložení: pán profesor Anton Michalka, pani profesorka Slávka Timková a predseda študentskej rady Tomáš Doležal) a každú triedu obodovala príslušným počtom bodov. A výsledok je takýto: 3. miesto s počtom bodov 26 trieda 2. E, na 2. mieste s počtom bodov 28 sa umiestnila trieda 3. C a na prvom mieste sa umiestnili dokonca DVE triedy, a to 1. G a 2. D. Na víťazov samozrejme čaká odmena.

Ivs & Kubo

Túra na Zborovský hrad alebo ako sme celí zablatení boli

Písalo sa 17. 11. 2010. Pre väčšinu obyvateľstva to znamená, že je voľno, no pre niekoľkých vyvolených to bola šanca zúčastniť sa niečoho neuveriteľného. Zúčastnili sme sa výletu, respektíve túry na Zborovský hrad. Samozrejme, že tomu musí predchádzať i cestovanie. Ako inak by sme sa tam dostali.

Ráno okolo 8 hodiny sme nasadli do autobusov, ktorými sme prešli cez Strážske, Vranov nad Topľou či samotný Bardejov, keď sme napokon zastavili. Vystúpili sme v malebnej dedinke, z ktorej sme začali našu púť. Spočiatku to nebolo veľmi náročné. Išli sme len po veľmi rozrytom poli, na ktorom sa dal aj členok vykrútiť,

no oproti tomu čo nás čakalo, to nebolo nič. Stúpali sme krásnym lesom, po peknej blatistej ceste, keď sme uvideli tú krásnu zrúcaninu. Zrúcanina bola obrovská. Dali sme si tu menší oddych, urobili zopár fotiek, najedli sa, poobjavovali krásy výhľadu a kopec iných vecí. Veľmi som sa čudovala, že sme sa na hrad dostali tak rýchlo a mnohí sme si aj mysleli, že to je aj koniec našej cesty. No to bol veľký omyl.

Po asi polhodinovej pauze sme zostupovali zo zrúcaniny, no nešli sme tou istou cestou. Vydali sme sa inou trasou. Zostupovali sme dole po veľmi klzkej pôde, až sme prešli cez provizórny mostík a natrafili na cestu. Ocitli sme sa pred dedinkou

Zborov. No autobus nikde. Zistili sme, že náš autobus nás bude čakať v Bardejovských Kúpeľoch, kde tu sa mi natlačila otázka: „Ako sa tam dostaneme?“. No a odpoveď bola jednoduchá. Pešo po biele-žltej značke.

Nebolo to až také ťažké. Stále sme len stúpali a stúpali, ponárali sme sa hlbšie do lesa, až nakoniec z obrovskej skupinky ostalo iba niekoľko žiakov. Prečo? No pretože niektorí boli rýchlejší, iní zase pomalší. Pre nás to bola výzva, putovať lesom iba po značke a pritom sa nestrať. Darilo sa nám skvele, až na to blato, ktoré sa dostávalo až hlboko pod kožu a hlboko do topánok, hlavne tým slab-

šie vybaveným. A keď sme už konečne prestali stúpať, začali sme klesať. Išlo to oveľa rýchlejšie ako stúpanie.

Postupom času, ako sme tak postupovali sme natrafili na menší problém. Prišli sme na obrovskú čistinku, značky nikde

a nevedeli sme, ktorou cestou sa vydáme. Niektorí z nás sa vydali tou nesprávnou, no zistili to až neskôr. Vracat' späť sa im nechcelo, tak si to dali rovno cez krásnu priekopu, ktorou prešli na tú správnu stranu. Po niekoľkých ďalších minútach cesty sme konečne prišli do Bardejovských Kúpeľov.

Po dobre odvedenej práci sme si zašli kúpiť kúpeľne obľátky a poniektorí sa išli aj najesť. Po krátkej pauze, sme sa pobrali k autobusu, nasadli doň a po asi 12 km túre sa odviezli domov, do Michaloviec.

G@BcA
foto : autorka

„No co, jak bulo na ture?“

Tak ako každý rok, aj tento sa turisti našej školy (pozdravujem hlavne 3. A) vybrali na tak dobre známy Sninský kameň. Povieť si: „To tu už bolo, nič zaujímavé!“. Ale je! A v čom? Ja som tam nebol! Tak ako vám môžem napísať článok? Zapnem internet, že?!

Dobre ráno vám prajem. Máme 7.1.2011 a ja si ležím v posteli. A prečo nie? Veď je ešte len dvanásť hodín. Tak čo dnes? Už asi nič. Zajtra by som rád šiel na túru. Hm. Na to sa musím vyspať.

Dobre ráno vám prajem. Máme 8.1.2011 a ja si ležím v posteli. A prečo nie? Veď je ešte len trinásť hodín. No a už mám po túre. Krásne zážitky sú fuč. Alebo nie? Ešte neviete, ako to funguje. Tááákže, ICQ na zeleno svieti, radujte sa deti. **Paly Šabak**, klik. „Serus bratku, co jak še maš? Sluchaj, jak bulo...?“

B: „Čo ranné vstávanie? Prázdniny, sobota ráno a ty ideš na túru?“

P: „S ranným vstávaním nemám problém, aj keď treba dať veľa do toho, aby sa človek postavil zo svojej postele. No viem, že nevstávam do školy čiže to ide ľahko.“

B: „Vraj ste mali naponáhlo. Ako dlho trvala túra?“

P: „Tak naponáhlo sme nemali, išli sme celkom rýchlym tempom, našťastie každý stíhal, no a na určené miesta sme došli za polovičný čas, aký bol napísaný na orien-

tačnej tabuli. Veď máme telesnú výchovu dvakrát do týždňa, no a aj to naše klikanie doma do klávesnice nám asi zlepšuje kondičku.“

B: „A čo guláš? Každý sa naň tešil, však?“

P: „Na guláš sme sa jednoznačne tešili, veď lepšie jedlo si neviem predstaviť, aj keď niektorí si na mieste „činu“ objednali len horúci čajík. Mne nechutil a to viem, čo je chutný guláš. Pravdu povedať, na Silvestra o polnoci s fľaškou v ruke a bez mäsa by som lepší navaril.“

Ale, používateľ **Jozef Šebák** sa práve pripojil. Klik. „Co Jožku, jak idu kšefty? Dneška bulo dobre na túre?“

B: „Aké bolo počasie? Zvládol by som to v ťapkách?“

J: „Zrejme nie... asi by si ich v polceste stratil. Počasie nebolo ideálne, bola hmla a k tomu všetkému odmäk a silný vietor čo spôsobilo, že na nás padal sneh zo stromov, čo nebol ten najlepší pocit.“

B: „Ako to zvládali naši profesori? Bohužiaľ sa nestratil ani jeden.“

J: „Tak naši profesori na čele s pánom profesorom Sibalom ako skúsení turisti to zvládli ľavou zadnou. Nepostrehol som ani u jedného náznak únavy, a tak sa na(ne)šťastie všetci vrátili.“

B: „No a čo bolo ako prvé, keď si prišiel domov? KO?“

J: „No KO by som to nenazval, ale bol som dosť premočený a unavený. Celkovo to bolo príjemné spostenie konca prázdnin, odporúčam každému.“

Predsa som mal len ráno vstať skôr. Koho tu ešte máme? **Olina Štefanová**. Klik, klik. „Zdravím, slečna. Ako si sa dnes mala ďaleko predaleko od domova ? ;-“

B: „Aký bol výhľad na samom vrchu?“

O: „Nič som nevidela! Počasie bolo veľmi zlé a to ma trochu sklamalo.“

B: „Čo hovoríš na účasť? Veď boli prázdniny.“

O: Ja som išla kvôli známke a myslím si, že aj väčšina žiakov. Konkrétne dva plné autobusy. Nehcelo sa mi ani vstať, ale pre jednotku čo nespravím.“

„Paly, Jožku, Oli dzekujem Vam bars šumne. Prajem dobrú noc.“

Dnes na túre bolo fakt super. A teraz môžem pokračovať tam, kde som skončil.

Banovčan

foto: archív J.S.

Ako sa stať gymnazistom

Už od septembra vedeli, že deň „U“ si poriadne vychutnajú. Mesiac november ich však poriadne zaskočil. Nie že by neboli pripravení, ale očakávaný deň-19.11.2010- sa blížil, a s ním tu boli namiesto zábavy či brodenia sa v Laborci už len chaotické prípravy. Ale to by nebola 4.A, aby si s niečím neporadila! :-). Na to, ako bol celý Uchaľák 2010 pripravovaný a s čím všetkým sa museli áčkari popasovať, sme sa opýtali jedného z hlavných organizátorov: Michala Štefančíka.

K.: „Si hlavným organizátorom, alebo vás bolo viac?“

M.: „Viac-menej áno, scenár sme však robili traja- ja, Enrik Škultéty a Michal Kutaš. Čo sa týka nakrúcania, tam mali byť prítomní všetci z triedy a malo to mať charakter kolektívnej práce, ale nie vždy to fungovalo, či skôr málokedy to fungovalo, lebo niektorí sa napr. nezúčastnili vôbec, niektorí aj keď prišli, tak dosť skoro odišli, ale zas na druhej strane s niektorými sa pracovalo veľmi dobre.“

K.: „Ako dlho trvala príprava celého uchaľáku?“

M.: „Scenár sme pripravovali už cez letné prázdniny, skompletizovaný bol niekedy v septembri, a potom sme začali nakrúcať videá, to muselo byť tiež niekedy koncom septembra, pretože si pamätám, že sme sa ešte brodili v Laborci za žezlom, ktoré sme po ňom spúšťali a nejako nám ušlo (smiech). Čiže to muselo byť ešte teplo, inak by sme do Laborca určite nevliezli. Polovica videí bola natočená zhruba v polovici októbra a druhá až posledný týždeň pred uchaľákom. Začali sme dosť skoro, ale hovorili sme si,

že máme čas, máme čas... a nakoniec sme ho teda veľa nemali.“

K.: „Kde vznikol nápad na videá a témy pre prvákov?“

M.: „Videá, tak tam niečo vzniklo v mojej hlave a niečo zas v hlave Michala Kutaša, a tak nejako sme to dali dokopy a bolo (smiech). A témy pre prvákov plus súťaže

a všetky tie ostatné veci sme vymysleli spoločne s ostatnými v triede. Založila sa skupina na FB, napísalo sa na nástenku, kto má nejaký nápad na tému alebo súťaž, a neskôr sa to skompletizovalo.“

K.: „A čo bolo vašou inšpiráciou?“

M.: „Tak to zas nemôžem také hovoriť!“

K.: „Zapájala sa do organizácie a nápadov aj vaša triedna profesorka?“

M.: „Čo sa týka programu, tam triedna nemala

s ničím nič spoločné, to bolo vyslovene len našou úlohou, jedine ak to, že sa zapojila do videí, ale aj to sme ju na to nahovorili my. Čo sa týka organizácie, tam triedna dosť zasahovala, ale tak vlastne my si aj tak spravíme po svojom, čiže to zasahovanie nebolo až také výrazné (smiech).“

K.: „Podľa čoho ste vybrali hercov do videí?“

M.: „Kto prišiel, ten hral, lebo bol taký nedostatok ľudí, hlavne tých, čo chápali, čo od nich chcem, lebo málokto ma chápe (smiech). Bolo jednodu-

cho málo ľudí, čiže ten, kto vedel, ako chcem, aby to zhruba vyzeralo, tak to zahral, a boli to väčšinou tí ľudia, ktorí chodili na nakrúcania pravidelne a nedlabali na to. Mali sme aj také prípady, že sme niekde potrebovali väčšiu skupinku ľudí, tak sme proste raz len zastavili celú partu prvákov pred školou a tí nám jednoducho urobili pozadie do jedného videa, kde naťahovali ruky za chlapíkom, ktorý niesol žezlo.“

K.: „Ako si tú partu prvákov presvedčil?“

M.: „Som im povedal, že

im kúpim pivo(smiech). Ale zas oni nepochopili, že jedno pivo všetkým.“

K.: „Nebolo ti blbé, keď si sa potom už na samotnom uchaľáku videl v tých videách, ako tam doslova stupidity robíš?“

M.: „(smiech). Nooo, tak tá hanba tam bola. Napríklad to, kde som v sprche- to vzniklo úplne spontánne, nebolo to vôbec plánované a nakoniec tam vyzerám ako hlupák. Ale sranda musí byť“

K.: „Podľa čoho ste vyberali moderátorov?“ (foto)

M.: „Dohadovalo sa to tak, že by bolo vhodné, keby to bol chlapec a dievča. A keďže máme málo dievčat v triede a niektoré nie sú veľmi výrečné, alebo sa trebárs hanbili vystúpiť pred celou školou, tak sa tam dosadila tá, ktorá s týmto všetkým problém nemala. A čo sa týka chalana, tak to som bol ja, pretože zas u niektorých ľudí vznikli problémy a veľmi nebolo koho dosadiť za moderátora.“

K.: „Scenár na moderovanie ste mali tiež pripravený, alebo to bola improvizácia?“

M.: „Spočiatku sme mali pripravovať scenár aj na moderovanie, ale ten dopadol asi tak, že som mal na papieri napísaný zoznam tried ako za sebou majú v prezentovaní svojich scénok nasledovať- ktorá trieda kedy- a pomedzi to súťaže a videá. Všetko ostatné bola improvizácia.“

K.: „Aký je to pocit, organizovať takúto akciu?“

M.: „Veľmi vyčerpávajúci pocit, lebo s niektorými ľuďmi sa dosť ťažko pracuje, najmä vtedy, ak niečo sľubia a nespĺnia to. Potom je tam veľa opletačiek, problémov, zháňania náhradných ľudí a podobne.“

K.: „A finančné prostriedky? Odkiaľ ste čerpali?“

M.: „Pri nakrúcaní boli finančnými prostriedkami len naše vrecká a nejaké peniaze potom pre DJ-a, na výzdobu a na tortu pre prvákov (konkrétne I. A, ktorá mala najlepšiu scénku) nám dala študentská rada.“

K.: „Sponzorov do tomboly takisto zabezpečovala študentská rada?“

M.: „Áno a zvládla to na jednotku. Takéto ceny, aké boli na tohoročnom uchaľáku už dávno neboli. Pred dvoma rokmi

tuším neboli žiadne ceny, lebo nebola tombola, resp. opačne- nebola tombola, lebo neboli ceny.“

K.: „Bude aj nejaké DVD?“

M.: „DVD zabezpečoval Pali Hirjak z 2.C a takisto aj záznam, on mal taktiež zistiť, koľko ľudí má o DVD záujem. Keďže to boli asi 5-ti ľudia z celej školy, tak sa napokon rozhodlo, že DVD nebude. Ale mám v pláne z toho záznamu urobiť nejaké DVD, ktoré sa nebude predávať, len ten, kto mi dá čisté dvd-čko, tak mu ho jednoducho napálím a hotovo.“

K.: „Čo hovoríš na diskotéku, keďže tá účasť bola zas o čosi slabšia, než po minulé roky?“

M.: „Tak myslím, že diskotéka sa už ani neoplatí, už o to nie je taký záujem ako kedysi.“

K.: „Myslíš si, že má ešte vôbec význam organizovať takéto akcie, ako uchaľák?“

M.: „Tak to je taká nezaplatená robota, človek sa na tom nadrie a ľudia to málo kedy oceňujú. A v podstate odkedy sa takéto akcie konajú na pôde GPH a nie vo veľkej športovej hale, tak záujem rapídne klesá a študenti to berú už len ako povinnosť. Už to nemá to čaro a atmosféru, ako kedysi, keď sa skončilo vyučovanie, mohli sme si ísť povybavovať svoje veci a potom sme na 3-tiu prišli všetci do veľkej športovej haly pri zimnom štadióne

a zabavili sa. GPH bolo vlastne jedinou školou, ktorá mala takú veľkú akciu v hale, ktorou bol práve uchaľák. Je škoda, že sa to už nekoná tam. Teraz to je už len slabý odvar toho, čo bolo kedysi.“

K.: „Prečo to bolo práve v športovej hale pri štadióne podľa teba lepšie?“

M.: „Tam bola jednoducho iná atmosféra, bolo to tam väčšie, študenti sa na seba netlačili, prváci všetko videli aj počuli- čiže aj tá akustika bola omnoho lepšia.“

K.: „Aká bola reakcia školy na tohoročný uchaľák?“

M.: „Vedeniu sa to páčilo, čo ma prekvapilo, hlavne z toho dôvodu, že sme v jednom videu nechali horieť školu (samozrejme počítačovo). Prváci sa zas sťažovali, že nič nevideli a nepočuli. Iní zas tvrdili, že videá boli trápne, že sa to mohlo lepšie natočiť, ale tak ja by som dal vyskúšať si to niekomu z nich a pracovať za takých podmienok ako nedostatok času a ľudí.“

K.: „Myslíš, že príprava uchaľáku zlepšila vaše kolektívne vzťahy v triede?“

M.: „S niektorými zlepšila, s niektorými zas utvrdila a s inými naopak zhoršila alebo len potvrdila.“

Mišovi ďakujeme za rozhovor a na pocity z tohoročného uchaľáku sme sa opýtali aj predsedu študentskej rady- **Tomáša Doležala (4.F)**. Ten nám prezradil aj najnovšie pikošky zo zasadnutí študentskej a žiackej rady ;-). Bude Retro alebo GPH Award? Či skôr- ani jedno???

K.: „Ako sa ti pozdával Uchaľák 2010 v podaní tohoročnej 4. A?“

T.: „Bola to vydarená akcia, celkom sa

mi to páčilo, aj keď veľmi ma mrzí, že o takéto akcie starší žiaci už strácajú záujem. Ako som si všimol, po oficiálnej časti programu ostalo na diskotéke už len zopár ľudí, preto odporúčam budúcej 4.A diskotéku zrušiť. Ak by som mal zhodnotiť program, videá a scénky, poviem len toľko, že prváci svoje scénky absolútne odflákli, zatiaľ čo 4.A svoju prácu zvládla na výbornú.“

Niki a Sue
Foto: archív GPH

Michalovce rodné...

„Michalovce srdce Zemplína..ostatných sto rokov...“ takto znel názov dokumentu o Michalovciach, ktorý si žiaci GPH rovnako ako takmer ďalších 700 žiakov z Michaloviec a okolia mohli pozrieť na jeho premietaní v Zemplínskom múzeu (foto: Sztárayovci)

Film nabitý históriou, emóciami a historickými zábermi vznikol v spolupráci 7 ľudí a pracovalo sa na ňom rovnako aj 7 mesiacov. Za toto dielo môžeme ďakovať predovšetkým Eve Hrehovčíkovej, režisérke a spoluscénaristke filmu, ktorá prišla s hlavnou myšlienkou niečo také nakrútiť. V spolupráci s historikom Martinom Molnárom a ďalšími ľuďmi z tohto odboru začali zhromažďovať potrebné dokumenty a zháňať ochotných ľudí, ktorí by na filme spolupracovali. Celý film zobrazuje Michalovce do roku 1900 až po rok 2010, a je rozdelený na niekoľko častí, v ktorých sa každá vyznačuje typickou hudbou pre dané obdobie. Vo filme vystúpilo mnoho významných osobností ako diplomat Juraj Králik, či

Vladimír Sekela zostavovateľ monografie Michaloviec. Film bol naozaj zaujímavý, najväčšou pochvalou môže byť fakt, že sa študenti na premiére nenudili a i keď ide o dokumentárny film, zanechal v nich dojem.

Ivuš
foto: internet

Za objektívom

„Pred foťákom sa odrazu z každého stáva tá najškaredšia, najhnusnejšia bytosť.“

Zrejme ste si už aj vy všimli chlapca, čo na každej školskej akcii pobehuje s objemným fotoaparátom nebezpečne profesionálneho vzhľadu. Avšak len tí, čo ho bližšie poznajú, vedia, aká veľká jeho vášeň k foteniu naozaj je. Aby tento talent z 3.A neostal nepovšimnutý, prinášam vám rozhovor s Martinom Lačným.

K.: „Ako dlho sa venuješ foteniu?“

M. L.: „Fotím už od roku 2007.“

K.: „Ako si sa k tomu dostal?“

M. L.: „Najprv som začal s grafikou, a potom doma sme stále mali fotoaparáty, čiže tak nejako som začal fotiť. Najprv

len také viac-menej blbosti a neskôr s prvou zrkadlovkou prišli serióznejšie fotky. Prvá zrkadlovka prišla na jar 2009.“

K.: „A prečo práve grafika?“

M. L.: „To neviem povedať. Odmalička som kreslil, aj rodičia ma na to navádzali, na grafiku. Tak samo to prišlo.“

K.: „A chodil si niekedy na výtvarnú, alebo do nejakého krúžku kvôli grafike?“

M. L.: „Nie, nechodil som. Som samouk.“

K.: „Čo najradšej fotíš?“

M. L.: „Neviem, nemám nič také obľúbené. No najradšej pracujem s ľuďmi. Čiže portréty a tak...“

K.: „Aké sú výhody a nevýhody tohto koníčka?“

M. L.: „Dá sa na tom privyrobiť. Ale ak sa podarí dobrá fotka, má šancu na úspech, aj medzinárodný, keď si to všimne niekto zo zahraničia. Internet ľuďom dáva tú možnosť. A nevýhody? Ťažko

nejaké nájsť. Hlavne, nie je to lacná záležitosť. Dobré vybavenie niečo stojí. A tiež nie každý sa chce fotiť. S modelmi mám dosť problémy. Pred fotákom sa odrazu z každého stáva tá najškaredšia, najhnusnejšia bytosť. Teda aspoň podľa nich :-)“

K.: „Koľkých ľudí sa ti už podarilo presvedčiť? Bol niekto taký, kto za tebou prišiel a zaplatil si za fotenie?“

M. L.: „Neviem ti presne povedať, koľkých som presvedčil, bolo zopár ľudí, čo prišli, povedali, že chcú niečo také a také a dohodli sme sa.“

K.: „Vrátim sa k tým úspechom. Znamenali si nejaké so svojimi prácami?“

M. L.: „Niektoré fotky sú na internete dosť populárne, raz mi nejaký dedko povedal, že istá fotka je svetový unikát. Nebudem sa s ním hádať :)

No a jedna fotka bola vybratá ako reprezentačná pre výstavu v Nemecku vo Wiesbadene, tiež bola vytlačená v program-booku výstavníka.“

K.: „Čo by si chcel v budúcnosti študovať?“

M. L.: „Informatiku, lebo myslím, že na fotenie veľmi vysokú školu nie je treba.“

K.: „A nakoniec, aký je tvoj obľúbený predmet?“

M. L.: „Fyzika. Netreba sa veľa učiť, dosť vecí sa dá zvládnuť logicky.“

Maťovi ďakujem za rozhovor. Odteraz, keď si budete prezerať fotky zo školských akcií, alebo budete listovať našim časopisom, si možno spomeniete, kto stál v danej chvíli na druhej strane.

Viac jeho prác si môžete pozrieť na jeho fejsbúkovskej stránke :

Martin Lačný – fotograf.

Sue
foto: archív M.L.

©2010 Martin Lačný

UŽ DOKOCKOVALI!

...KOCKY aj zámienka ako zbalit' dievča...

Tento rok našu redakciu opúšťajú štyria ľudia, ktorých prácu ste mohli vidieť Kockách. Odchádzajú štvrtáci: bývalá šéfredaktorka **Eva Spišáková**, **Zuzana Navrátilová**, **Anna Činčárová** a grafik **Jakub Mana**.

Ako sa dívajú na svoje pôsobenie v Kockách? To sa dozvieme v tomto článku.

Eva Spišáková (Ewe)

K: „Čo ťa priviedlo ku Kockáčom?“

E. S. : „Do Kociek ma priviedol obdiv k nim, keďže ako malá som ich stále čítala, keď ich mama priniesla domov. Písať do Kociek a patriť do redakčnej rady bol vtedy pre mňa veľký sen.“

K: „Kedy si sa stala šéfredaktorkou?“

E. S. : „Stalo sa to ku koncu môjho 2. ročníka, teda v roku 2009. Predo mnou bola šéfredaktorkou Natália Križáková. Vlastne nikto iný asi ani neprichádzal do úvahy, lebo o post šéfredaktorky sa nikto netrhal a ja som bola jediná, ktorá mala ten cieľ.“

K: „Aké to bolo šéfovať takémuto časopisu?“

E. S. : „Bolo to trochu iné, ako som očakávala. Určite som nemala prehľad o článkoch, ktoré mali vyjsť, pretože ja som vlastne s článkami nemala dočinenia. Tie prechádzali pani profesorkou Porvazníkovou, ktorá ich opravovala. Ja som bola iba spojka medzi ňou a ostatnými

mi členmi redakčnej rady, roznášala som papieriky s článkami každému redaktorovi, zvolávala som stretnutia a písala editoriál, čo sa mi najviac páčilo. A tiež som bola vo Zvolene na súťaži Štúrovo pero. To bola pekná udalosť, takže veľmi odporúčam Gabike, nech sa ho aspoň raz zúčastní!

K: „Pamätáš si na svoj prvý článok?“

E. S. : „Áno :) . Mój prvý článok som uverejnila v Kockách ešte ako deviatačka. Mama mi navrhla publikovať moju poviedku, ktorú som tiež poslala do súťaže Európa v škole. Bola o takom cigánovi z rómskeho geta. Na tú poviedku som do-

teraz hrdá, aj keď dnes sa mi už zdá trochu jednoduchá a detinská. No ale môj prvý oficiálny článok vyšiel v špeciálnom vydaní Kociek na počesť 85. výročia založenia GPH. Tam som písala o 70. rokoch a štúdiu môjho otca na GPH, opisujú sa v ňom profesori a predmety, vtipný študentský život na GPH za komunizmu. Je v ňom opisovaný aj interiér školy, ktorý bol taký istý, aký je teraz, takže je veľmi milé uviesť si, že je to historická budova, v ktorej múroch sú vyryté milé spomienky minulých časov a životov bývalých študentov. Bol to taký vtipný článok, ak to niekto čítal, tak vie.“

K: „Chcela si vždy pracovať v časopise?“

E. S. : „Ja som sa už od malička snažila robiť si také provizórne detské noviny v nejakom veľkom zošite :) . Neskôr od 5. ročníka som vydávala triedny časopis „5.D“, ktorý som sama zostavovala. Strašne som pritom nadávala, ale milovala som ten pocit, keď som si ho vytlačila a prelistovala asi 500-krát. Potom boli časopisy, ktoré som vytvárala a písala špeciálne pre našu štvrť a takisto sa aj volali: „IBV-čko“. Tento časopis bol pre mňa hodnotovo najvyššie, pretože som vycibrila aj designovú stránku časopisu s titulkami na obálke a vnútri boli všetky rozhovory s mojimi kamarátkami a postrehy o tom, ako zamrzla baňa a ako môj kamarát do nej spadol :) . Milovala som ten časopis!“

K: „A chceš sa aj naďalej uberať týmto smerom?“

E. S. : „Áno. Mojm d'alsím snom je dostať sa na Karlovu univerzitu do Prahy a vyštudovať žurnalistiku. Nevieť však, či chcem byť novinárkou v novinách, alebo v rozhlase. Najnovšie rozmýšľam, že si v budúcnosti založím vlastné vydavateľstvo, ale to sú už také šialené sny. Uvažujem totiž, čo s tou žurnalistikou ďalej robiť, pretože chcem aj zarobiť.“

K: „Čo ti Kocky dali do života?“

E. S. : „Kocky mi dali hromadu skúseností. Mohla som trochu nahliadnuť do redakčnej rady, ako to v takom časopise chodí, ako je to s uzávierkami a dĺžkami článkov. Veľmi sa mi tiež páčil aj výlet do Zvolena na súťaž Štúrovo pero. Tam to bolo o čosi serióznejšie ako len takto v redakčnej rade v našej škole, pretože naše časopisy hodnotili profesionálni novinári a dozvedeli sme sa veľa hodnotných rád a tipov do budúcnosti. Najhoršie to ale v Kockách bolo s odovzdávaním článkov. Osobne som sa nevedela prinútiť do písania a vlastne sme všetci články odovzdávali dávno po uzávierke. A to som si stále dávala predsavzatie, že články už konečne odovzdám včas! Napriek všetkému, práca v Kockách bola úžasná. Najkrajší pocit bol v deň predaja, keď si ostatní kúpili našu prácu, naše výtvary a čítali ich. Vtedy som sa celý deň usmievala a bola na seba veľmi hrdá, pretože vidieť svoju prácu vydanú na papieri v hmotnej podobe pred sebou je nádherný pocit.“

K: „Chcela by si ešte niečo dodať na koniec?“

E. S. : „Rada by som sa za túto skúsenosť a zážitky poďakovala pani profesorke Porvaznikovej a aj celým Kockám a kamarátom v redakčnej rade. Budte pyšní na svoje diela aj naďalej a Gabike želám, nech je lepšou šéfredaktorkou ako som bola ja :-). A odovzdávajte články načas!“

Zuzana Navrátilová (Suzi)

K: „Ako a kedy si sa dostala do Kociek?“

Z. N.: „Do Kociek som sa dostala v prvom ročníku, hneď ako som nastúpila na GPH. Keď som bola ešte na základnej škole, domov ich nosieval môj starší brat a už vtedy mi pripadali veľmi zaujímavé.“

K: „Aké rubriky si mala na starosti?“

Z. N.: „Na starosti som mala milovanú turistiku s pánom profesorom Sibalom, tajničky a teraz k tomu pribudla nová rubrika - Krátke správy.“

K: „Čo sa ti najviac páčilo na práci v školskom časopise?“

Z. N.: „Stres a zhon pred uzávierkou a jej následné oddialenie :-). Redakčné rady o 7:30 pred zborovňou, rozdeľovanie tém do nasledujúceho čísla a najmä náš tvorivý tím.“

K: „Chcela by si pokračovať týmto smerom?“

Z. N.: „Áno, chcela a dúfam že sa mi to aj podarí.“

K: „Za čo si Kockám vďačná?“

Z. N.: „Vďaka Kockám som mala možnosť spoznať krásne miesta vďaka pravidelnej sobotnej turistike, vylúštiť zopár záhad v tajničkách a krátke správy mi dali prehľad o tom, čo sa deje na škole či v Michalovciach. A je mi ľúto, že to všetko práve končí...“

K: „Čo by si chcela odkázať ostatným členom Kociek?“

Z. N.: „Milí naši nasledovníci, prajem vám veľa dobrých múz, ktoré vás nakopnú, veľa zaujímavých tém, ktoré by stáli za zmienku a hlavne veľa pekných spomienok na KOCKY :-).“

Anna Činčárová (Angie)

K: „Kedy si sa dostala do Kociek?“

A. Č.: „Do Kociek som sa dostala ako prváčka. Kocky som čítala ešte na základnej škole a chcela som sa stať ich súčasťou.“

K: „O čom si v Kockách písala?“

A. Č.: „Mojou pravidelnou rubrikou boli „Naši miláčikovia“ v ktorej som písala o domácich zvieratkách našich profesorov. A táto rubrika je tu stále a zdá sa, že je veľmi obľúbená.“

K: „Chcela si vždy písať do školského časopisu?“

A. Č.: „Áno, do časopisu som chcela písať, hlavne, aby som si vyskúšala, aké to je.“

K: „Akým smerom sa chceš v živote ďalej uberať?“

A. Č.: „V súčasnosti sa už aj uberám smerom k médiám, ale nie, čo sa týka

písania, ale pracujem v regionálnej televízii. Aj napriek tomu, že neplánujem študovať na škole ako je žurnalistika, či masmediálka, práci v médiách sa určite budem venovať aj naďalej.“

K: „Čo si myslíš o Kockách?“

A. Č.: „Kocky sú celkom dobrým odrazovým mostíkom pre tých, ktorí sa plánujú venovať publicistike alebo médiám. Môžu vidieť, ako vzniká školský časopis, čo všetko je potrebné, koľko námahy je na to potrebné hlavne pri rozhovoroch, ako klásť respondentom otázky a to všetko sa zide nielen pri písaní, ale aj v bežnom živote.“

Jakub Mara

K: „Ako si sa dostal do Kociek a aká bola tvoja funkcia v nich?“

J. M.: „Do Kociek som sa dostal koncom druhého ročníka, keď som nastúpil na miesto grafika, pretože ten bývalý odišiel študovať do Bratislavy. Čiže som bol grafik. :-).“

K: „Prečo si začal pracovať v Kockách?“

J. M.: „Bolo to niečo, čo ma baví, tak som si povedal, že to skúsím. Nie vždy som však chcel pracovať v časopise, skôr v televízii. To sa mi vlastne aj splnilo, keďže pracujem v regionálnej televízii. Takže som svoje pomyselné žezlo grafika predal mladšej generácii :-).“

K: „Aký bol tvoj najzábavnejší zážitok v Kockách, resp. s ľuďmi z Kociek?“

J. M.: „Každé stretnutie Kociek bola veľká sranda :-). Hlavne, keď Kocky vyšli a až vtedy sme zistili, že sme omylom zamenili fotky v článkoch, napr. pes jedného profesora sa stal zrazu Majstrom Slovenska (ale to sme odhalili pred vydaním, našťastie) :-). Zabávali sme sa však najmä v súkromí, keď sme si ako partia zašli na bowling a podobne. :-)“

K: „Chcel by si ešte robiť grafiku v nejakom časopise?“

J. M.: „To rozhodne nie. Čo sa kamery týka, tak to možno áno, ale grafiku už nie, nemám na to gény :-)“

K: „A posledná otázka: Čo ti Kocky dali?“

J. M.: „Tak 3 vrásky (smiech)... Naučil som sa pracovať v novom programe a získal som skúsenosti, ktoré možno v živote ešte využijem. A Kocky pre mňa boli

aj zámienka ako zbalit' dievča. A s odstupom času mám pocit, že to zabralo :-)“

K: „A čo by si nám „Kockáčom“ zaželel do budúcnosti?“

J. M.: „Hlavne veľa šťastia! :-)“

Ivs
foto: FB

ČO OKO VIDELO, ALE NETUŠILO...

Je novopečeným prvákom, miluje cudzie jazyky a nenávidí knihy na povinné čítanie. Počas novembra a decembra kráča do telocvične so znechuteným výrazom, lebo gymnastiku nemá veľmi v láske. Akonáhle sa však vonku o čosi oteplí a učenia je pomenej, môže sa venovať svojej najväčšej záľube- tenisu. **Ronald Varga (1.D)** ako ďalšia nová tvár na GPH s nezvyčajným menom :-).

K: „Tvoje meno nie je veľmi rozšírené. Páči sa ti?“

R.V.: „Áno, páči sa mi. Je iné, než tie klasické slovenské mená, možno práve preto.“

K: „Ako by si sa nechcel volať?“

R.V.: „Určite by som nechcel mať meno Jakub. Prezývku Kubo by som asi nezniezol. (smiech)“

K: „Kto ti vybral tvoje meno?“

R.V.: „Mama. V priebehu minúty, ako som sa narodil sa rozhodla pre Ronald.“

K: „Pociťuješ akési výhody či nevýhody v tom, že sa voláš nezvyčajne?“

R.V.: „Výhody zrejme žiadne, skôr tie nevýhody. Väčšina profesorov ma volá Roland namiesto Ronald, a to neznášam (smiech).“

K: „Máš nejaké špeciálne prezývky?“

R.V.: „Špeciálne? Myslím, že okrem tej, ktorú mi vymyslela moja sestra Patrícia (3.B), keď bola ešte malá- Roňo- asi žiadnu. Kamoši a spolužiaci ma zvyknú volať Rony, rodina Ronik, Ronald, čiže nič špeciálne.“

K: „Nemáš/nemal si ani žiadnu prezývku nesúvisiacu s tvojim menom?“

R.V.: „Nooo, neviem o tom, ale človek nikdy nevie, čo si o ňom za jeho chrbtom povrávajú iní (smiech).“

K: „Oslavuješ meniny, keďže tvoje meno nie je v slovenskom kalendári?“

R.V.: „Áno, oslavujem ich podľa jedného

kalendára, už ani neviem ktorého štátu, kde je meno Ronald napísane na 6. júl.“

K: „Aké sú tvoje záľuby? Ako tráviš voľný čas?“

R.V.: „Fuuu, je toho dosť. Tenis, bedminton, volejbal, angličtina, dobré knihy či filmy...“

K: „Tenis- od kedy sa mu venuješ a ako si sa k nemu dostal?“

R.V.: „Tenis hrávam už od dávna, ale iba cez leto. Naviedol som sa k nemu sám (smiech). Sledoval som ho často v telke a zapáčil sa mi, tak som to skúsil a začal ma veľmi baviť. Problémom však je, že sa mu nemôžem venovať naplno najmä kvôli nedostatku času.“

K: „Aké dobré knihy si už prečítal a naopak, ktoré sa ti nepáčili? Je nejaká, ktorú by si nám odporučil?“

R.V.: „Páčil sa mi Da Vinciho kód, Kro-

niky Narnie, Traja pátrači, ale aj Harry Potter. Momentálne sa chystám na Twilight ságu. A vôbec sa mi nepáčia knihy písané starým štýlom, sú to asi najmä tie, ktoré máme na povinné čítanie. Sú dosť nudné. A to, čo by som odporučil asi každému, kto sa učí angličtinu- prečítať si napr. Pottera alebo inú knihu po anglicky. Veľmi to pomáha v rozširovaní novej slovnnej zásoby.“

K: „Aký druh filmov máš najradšej?“

R.V.: „Najmä horory. Medzi moje najobľúbenejšie patrí Saw, Nezvratný osud, Temná legenda, Paranormal activity. Nikdy ma neomrzí Krvavá Mary, a typ pre vás- Pach krvi.“

K: „A pre tých, ktorí sa boja hororov? :-)“

R.V.: „Tak napr. Halloween, ktorý má asi 8 častí. Ten je podľa mňa celkom mierne a vhodný pre tých, ktorí nemajú radi drastické horory.“

K: „Čo ťa najviac nebaví?“

R.V.: „Nuž, človek by povedal, že učenie,

ale pravdupovediac najviac je to gymnastika. Tú neznášam! (smiech)“.

K: „Si prvákom. Splnilo zatiaľ GPH tvoje očakávania?“

R.V.: „Fuuu, ťažká otázka. V niečom splnilo, v niečom zas nie, jediné, čo ma prekvapilo asi najviac je to, že je tu niekedy zima, najmä zrána, a že počas voľných hodín musíme tráviť čas na chodbách.“

K: „Čomu by si sa chcel venovať v budúcnosti?“

R.V.: „Nemám ešte veľmi jasnú predstavu. Možno ekonómia alebo niečo s cudzími jazykmi, ale to sa ešte môže zmeniť.“

Ronymu ďakujem za rozhovor a želim veľa úspechov :-).

Nika

foto: autorka

7 profesorských naj...

Nie je to ani tak dávno, kedy sa začal nový rok. V novom roku i v novom čísle no v dobre známej rubrike 7 profesorských naj vyberáme dobré kombinácie. Jednou z nich je i dvojica informatikov. Nebudem vás dlho napínať. Sú to pán prof. Ing. Martin Nedelský a pán prof. Mgr. Lucián Gonda. I keď nezdíeľajú ten istý kabinet, určite sa poznajú veľmi dobre.

Stále začína profesor, ktorý hovorí vo svojom mene. No pre tentoraz urobíme maličkú obmenu. Začínať bude pán prof. Gonda, ktorý bude rozprávať o p. prof. Nedelskom.

K: „Aký bol najhorší PC, ktorý pán profesor Nedelský kedy vlastnil?“

L.G.: „Niekde pri mori, alebo svadobná cesta.“

L.G.: „Podľa mňa ani jeden, všetky mali požadovanú kvalitu.“

K: „Koľko B mal najmenej kapacitný HDD pána profesora?“

L.G.: „Podľa mňa nejaký zo súčasných z produkcie USA“

L.G.: „Určite vlastnil aj nejaký z predchodcov dnešných HDD počítačov, kedy sa dáta ukladali na magnetofónovú pásku.“

K: „V akom čase dostal pán profesor najkrajší darček?“

L.G.: „Podľa mňa 30. novembra 1991, kedy sa jeho manželke narodila dcéra.“

K: „Aké je najobľúbenejšie jedlo pána profesora?“

L.G.: „Všetky:)“

K: „Najlepšia dovolenka, ktorú pán profesor zažil?“

K: „Ktorá kniha je pre pána profesora najsmutnejšia?“

L.G.: „To neviem, ale možno nejaká s vojnovou tematikou.“

A teraz p. prof. Nedelský a jeho odpovede.

K: „Aký bol váš najhorší PC, ktorý ste kedy vlastnili?“

M.N.: „Najhoršie PC som vlastne nikdy nemal. Keďže s počítačmi som pracoval „odnepamäti“, stále som sa snažil mať doma počítač zodpovedajúci úrovni danej doby (samozrejme v rámci finančných možností). Komponenty som stále obmieňal, aby boli „in“. Najdlhšie mi vydržala jedna klávesnica (asi 5 rokov) a potom monitory, pri výbere ktorých som si dával asi najväčší pozor.“

K: „Koľko B mal váš najmenej kapacitný HDD?“

M.N.: „Na toto nezabudnem asi nikdy. Môj prvý oficiálne a vážne kúpený HDD mal kapacitu 210 MB a stál na vtedajšiu dobu (aj na terajšiu) neuveriteľných 11 tisíc Sk. Samozrejme predtým som mal aj menšie disky, ale tento som bral vtedy asi najprelomovejšie. Mimochodom bol to asi 1,5 násobok môjho vtedajšieho platu.“

K: „V akom čase ste dostali váš najkrajší darček?“

M.N.: „Bolo ich určite mnoho. Mnohé z nich si už nepamätám. Každý darček poteší, ak je dávany s láskou. Mám veľmi rád prekvapenia a najradšej ma potešia darčeka, ktoré vôbec nečakám. A samozrejme potešia aj darčeka, ktoré si človek „dáva sám“.“

K: „Aké je vaše najobľúbenejšie jedlo?“

M.N.: „Som všežravec. Teda takmer. Jem rád a bohužiaľ je to na mne aj vidno. Z nejakých mne už možno zabudnutých (ešte z detstva) dôvodov však odmietam jesť divinu, králiky a ryby, príp. morské príšery (neodmietnem však tresku v majonéze, údenáča, kyslé ryby, ryby z konzervy v paradajkovej omáčke, údeného lososa). Normálnu rybu (napr. vianočnú) nezjem. Veľmi rád mám cestoviny v akejkoľvek úprave či tradičné slovenské jedlá. Som mäsový typ.“

K: „Najlepšia dovolenka akú ste kedy zažili?“

M.N.: „Najlepšie dovolenky sú s ľuďmi, ktorých máte radi. A ak sa k tomu pripočíta pekné prostredie a počasie, tak žiadne dovolenka nemôže byť zlá. Či je to v zime alebo v lete. Zo zimných prázdnin si rád spomínam na pobyt a lyžovačku v stredisku Krpáčovo pri Brezne. Bývali

sme v drevenej chate, lyžovali na neďalekom svahu, proste paráda. Letné dovolenky sme s rodinou absolvovali v južnejších krajinách Grécku a v Taliansku, či pri Jadrane. Veľmi dobre bolo na ostrove Thassos, kde bolo perfektné more, pláž, všetko. Rád si spomínam aj na „dovolenky“ v Taliansku, kam sme chodili s našimi maturantmi na „stužkové“. Bolo to super.“

K: „Aký je váš najsmiešnejší seriál, ktorý ste pozerali?“

M.N.: „Mám rád seriály či filmy komediálneho charakteru. Myslím, že násilia, strachu či iných neprijemných vecí máme v živote či médiách akurát dosť. Rád som si pozrel „Priateľov“, „MASH“, „Simpsonovcov“, atď. Takisto radšej zrelaxujem pri dobrej komédii, ako pri nejakom krváku či horore. Mám rád inteligentný humor. Mám rád staré české komédie, francúzske filmy s Belmondom, Funésom, či ďalšími klasikmi.“

K: „Ktorá kniha je pre vás najsmutnejšia?“

M.N.: „Bohužiaľ v poslednom (dosť dlhom) čase som si nenašiel čas na nejaké sústavnejšie čítanie literatúry. Som (teda skôr bol som) veľkým priaznivcom SCI-FI a fantasy literatúry. Fascinoval ma svet techniky, robotov, vesmírnych letov, stretnutí s cudzími civilizáciami. Kupoval a čítal som takmer všetko, čo v tomto žánri u nás vyšlo. Po revolúcii nastal boom aj tejto literatúry a už sa nedalo stíhať a sledovať všetko, čo v tejto oblasti vyšlo. Ale aj neskôr som si rád prečítal veľa zaujímavých kníh. V tomto žánri však väčšina príbehov končí optimisticky a s nádejou. Možno práve preto som k tejto literatúre inklinoval.“

Ďakujem za rozhovor.

G@BcA
foto: autorka

Naši miláčikovia

„Známi mi hovoria, že som si pomýlila povolanie - že som radšej mala byť zverolekárkou“

Keď sa zvieratku venujete, môže sa z neho vyklúť veľmi inteligentný tvor! To a ešte viac nám zo svojej skúsenosti porozpráva PhDr. Viola Želinská.

K: „Aké máte domáce zvieratká?“

V. Ž.: „Mám psíka, yorkshirského teriéra Budyho a vodnú korytnačku Kornela.“

K: „Ako dlho ich už máte?“

V. Ž.: „Budyho už 8 rokov a korytnačku 10 rokov.“

K: „Ako ste sa dostali k psíkovi?“

V. Ž: „Budyho si vybrala dcéra na narodeniny, sama si ho našla na internete, aj si ho pomenovala.“

K: „Prečo sa korytnačka volá práve Kornel?“

V. Ž: „U nás v rodine pasuje každému zvieratku nejaké meno a korytnačke prosťe pasovalo meno Kornel. Tú keď sme kúpili, tak bola veľká asi ako jednoteurovka a teraz je poriadne vypasená, až vypadáva z panciera.“

K: „Máte s nimi aj nejaké vtipné príhody?“

V. Ž: „Och, tých príhod je neskutočne veľa a všetky mi napadnú vždy, keď prídem do školy :-). S Budym ich je najviac. Napríklad, keď sa chystám niekam preč a mám zbalený kufr v strede izby, tak sa ma stále chodí pýtať, čo tam robí, lebo tam nemá byť. U nás preto musí mať všetko svoje miesto. Hocičo. Neustále za mnou chodí, kým to neodložím, kam to patrí. :-). A dodnes netušíme, ako vie, že je sobota ráno. Keď vstanem, už sedí pri vysávači, že mám okamžite začať pracovať a vysávať. Lebo je sobota :-).“

K: „Takže je veľmi inteligentný.“

V. Ž: „Áno, je. Podľa oblečenia odhadne, kam idem. Vôbec sa nedá oklamať. Všetkému rozumie tak, že hovoríme, že je ako trojročné dieťa. Už začíname pred ním hovoriť radšej po anglicky, aby ne-

rozumel, kam ideme, čo ideme robiť, lebo on je okamžite pripravený. :-). Dokonca pozná všetkých našich známych po mene. Rozozná všetky svoje hračky – keď povieme, aby priniesol macka – priniesie macka, keď povieme, aby priniesol povrázok od tety Hely – priniesie tetin povrázok. Ale to je všetko vďaka tomu, že sa mu venujeme, rozprávame sa s ním a berieme ho ako súčasť rodiny.“

K: „Na koho je najviac naviazaný?“

V. Ž: „Najviac je naviazaný na mňa, lebo dcéra odišla na vysokú školu, ja ho teda teraz kímim a zvieratko je toho, kto ho kímim, takže...“

K: „Ako sa správa k ostatným psom?“

V. Ž: „Vôbec sa nebojí väčších psov. Postaví sa im a je schopný si vybojovať ten nerovný boj, hoci aj s vlčiakom, takže naňho treba dávať pozor, aby sa so žiadnym psom nezaplietol.“

K: „Aký má psík vzťah s korytnačkou?“

V. Ž: „Budy korytnačku neznáša, takže

keď niekde zašustí (lebo niekedy ju necháme chodiť voľne po byte), tak na ňu breše, hryzie ju do panciera ako do hamburgera, až kým ju neodložím do akvária. Jednoducho musí byť na svojom mieste.“

K: „Predstavte si situáciu, že by ste našli nejakého psíka na ulici, čo by ste robili?“

V. Ž: „My všetkých zbierame, aj psov aj mačky, a potom idem k susedom, ktorí nemajú zvieratko, či si ho chcú nechať.“

Dokonca chodím aj kŕmiť psov na našej ulici, keď sa nám niečo zvýši. A keď sa niekto nestará o svoje zvieratá, tak upozorním najprv majiteľa a keď to nepomôže, tak aj Slobodu zvierat.“

K: „Takže ste ochrankynou zvierat.“

V. Ž: „To teda som. To mi všetci známi hovoria, že som si pomýlila povolanie, že som mala byť zverolekárkou.“

Ivs

foto: archív V.Ž.

Hudba budúcnosti (v prítomnosti)

„My sme inak veľmi namyslená kapela.“

Parting mouth – názov „nebezpečný na vyslovovanie“. **Parting mouth** – to sú štyria „poctiví“ študenti, heavy indie brit pop hudba, ale hlavne fajná žena a jej pootvorené ústa (čím viac živá, tým lepšie). A že táto zdanlivo nezmyselná kombinácia vytvára absolútne nadzmyslové zážitky, vám snád' bude jasné, až dočítate tento článok.

Intro

Dôvod, prečo teraz čítate o tejto nádejnej skupine, je okrem iného to, že jedným z gitaristov je študent nášho gymnázia **Ján Džugan** zo 4.C triedy. Ďalej je zostava nasledovná: frontman, spevák a gitarista - **Peter Cinkanič**, bubeník (prevažne) – **Dominik „Mimo“ Demčák** a bas gitarista – **Matúš Haľko**, všetci Sobrančania.

Peto a Dominik sú bratrance, ktorí spolu s ich sesternicou a „jedným chlapcom, ktorý s nimi už nehrá“ založili skupinu v septembri 2007. Ako sami hovoria hlavný dôvod bol, „že sme chceli hrať a chceli sme hrať dobre.“

Party myš?

Pri názve sa nechali inšpirovať pesničkou od Conora Obersta – Amy in the white coat. Ale čo vlastne Parting mouth znamená?

„Raz mi Mimo povedal,“ vysvetľuje Matúš, „že keď si predstavím takú fajnú sexy modelku sfotenú, a tie ich pózy, keď majú tak trochu pootvorené ústa, ani nie našpúlené, ani nie zavreté, tak to je ono.“ A aby som to spresnila, nemusí to byť modelka a nemusí byť na fotke. Čím živšia, tým lepšie.

Poetické, ale nie celkom uspokojivé. Keď sa pridala ku kapele Matúš,

chcel zmenu, tú však nedosiahol: „**Vieš, tí chlapi boli ešte veľmi mladí vtedy a nevedeli, čo robia. Teraz by aj chceli zmeniť názov, ale už sme príliš známi pod týmto.**“

Vhodných názvov, nápadov by bolo, ale naozaj nemá cenu ich meniť každú chvíľu. Aj keď tento konkrétne je „dosť nebezpečný na vyslovovanie“ a tak vznikajú vtipné skomoleniny typu Party-ing mouth, Parting mouse...

Je to... iné!

Ťažko definovať, opísať, zaraďiť, čo chlapi vlastne hrajú, tak by ste to ani robiť nemali. Alebo možno aj áno, do ich vlastnej skupiny – Brit pop, z predmestia Londýna, Heavy Indie...

Podstatné je, že ich baví. Táto skvelá zmiešanina vznikla vplyvom každého člena, pretože každý vyrastal na inej hudbe, inak ovplyvnený.

A najväčšia inšpirácia?

Matúš: „**Ja.**“

Ale k ich obľúbeným „serióznym“ hudobníkom patria mená ako Jet, Mando Diao, Oasis, Iron Maiden, Mozart, The Killers, Kooks...

Zabrádnuť do histórie, alebo do nečakaných odpovedí.

Jednu z mnohých otázok, ktoré som im položila, bola - Ako sa menili členovia v kapele? Za neschopnú formáciu som si začala nadávať až po tom, čo Mimo odvetil: „**No asi keď som mal 14, začal som sa holiť...**“ a ostatné zaniklo v smiechu.

A potom sa začalo dlhé rozprávanie „temných“ začiatkov.

Temné obdobie trvalo až do chvíle, kým neprišiel Matúš a nezachránil ich osud. Spočiatku sa menili gitaristi, basgitarista ani nebol. Matúš je síce už druhý v poradí, ale až s ním prišla tá hudba, ktorú teraz hrajú. Dovtedy to bolo melancholické všeličo, „lebo chlapi boli ešte malí.“ Ako ďalej rozoberá: „**Keď som ich prvýkrát počul hrať, tak som si povedal, že tí chlapi nevedia spievať, nech radšej zahodia nástroje a pôjdu si kúpiť, je neviem, tenisky a nech začnú behať. Ved' vtedy som lepšie spieval ako Cinkanič.**“

Ale chlapi našťastie vyrástli, Cinkanič sa naučil spievať a prišlo minulé leto, ktoré privialo nášho Janča.

To by ste chceli vedieť, prečo si jeho vybrali, že? „Lebo mal peknú fotku na Pokeci.“ – odpoveď. V skupine potrebovali gitaristu, tak Peťo začal obzeráť na Pokeci ľudí s gitarou na fotke a približne v ich veku. No a našli Janča a jeho dlhé vlasy, čo bol prísľub, že to bude asi gitarista, ktorý počúva niečo od rock'n'rollu po metal. Jančo prišiel, zahrál jedno sólo a oni hneď vedeli – „**Tak tento chlapec musí s nami hrať.**“

Dokonca sám Jančo sa to dozvedel až neskôr. „**Dovtedy som si myslel, že na základe videí, čo som tam mal na Pokeci hodené. Potom mi to bolo fakt zvláštne. Ale bola to úsmevná situácia, že práve mňa vybrali spomedzi ostatných.**“

Koncerty

Spoluabsolvovali už 9 koncertov. Prvý koncert v tejto zostave mali chlapi 1. augusta 2010 na sobraneckom festivale

Supersonic. Celú akciu si v podstate vymysleli a urobili oni za pomoci Centra voľného času v Sobranciach. Zároveň to bol úplne prvý verejný koncert v živote pre Janča, teda aj tréma sa pritrafila.

Supersonic je však len jeden z mála festivalov, na ktorých mali možnosť hrať, ale celkom by im vyhovovalo, keby sa na takýchto akciách zúčastňovali častejšie.

No aj klubové hranie má svoje čaro. „Má to svoju komornú atmosféru.“ hovorí Peťo, „**Aj keď sme nezažili ešte takú nekomornú atmosféru, ale tá komorná je dobrá.**“ A Matúš samozrejme doplná: „**To vieš, keď sa bojíš, že ti človek skočí do tváre, keď hráš a pozeráš stále na mikrofón, kedy ti zuby rozbije. Tak to je veľmi zaujímavé.**“

Najlepší koncert pre Peťu a Mimu bol jednoznačne Supersonic, nambr van pre Matúša a Janča však boli Košice, Malbo Café. „Lebo ľudia stoja asi pol metra od nás a tešia sa.“ hovorí Matúš, „Tam sa veľmi tešia v Košiciach. Skáču jak blázni.“

No o najhoršom majú jasno. Sobranecký jarmok. Nie pre to, že by to najhoršie odohrali (oni nikdy nehrali zle =D), ale celkovou úrovňou akcie.

Music & lyrics

Ako mladí, kreatívni géniovia hrali svoje vlastné piesne už od začiatku, od doby, čo sa naučili ako-tak hrať na nástrojoch.

Zatiaľ čo texty sú čisto Dominikova práca, hudba je kolektívnou záležitosťou. Piesne vznikajú rôzne. Buď naj-

prv vznikne text, alebo nejaká melódia, alebo je všetko „len“ skúšková improvizácia.

Hlavnými námetmi piesní sú ľudia a ženy (a neberte to diskriminačne, ženy sú predsa nad všetkým ostatným). A že sa pritrafia aj tuctové lovesongy, to si Mimo chlapsky prizná, aj keď poväčšine sa snaží celú tú páci-sa-mi vec zao-baliť.

Zaujímavé na textoch je aj to, že sú všetky kompletne v angličtine. „**Lebo ja to tak chcem,**“ priznáva Dominik, „**mám takú predstavu, že niekam smerujeme a bol by som rád, keby sme smerovali aj za hranice Slovenska a si myslím, že tak je to ľahšie, ako potom byť úspešný na Slovensku len so slovenskými textami a potom sa dostať niekam do Čiech a možno maximálne do Poľska a ďalej už nie. To sú také možno veľké oči, ale pre istotu. Človek**

nikdy nevie.“

To je jeden z názorov, v ktorých skupina nie je celkom jednotná. Je pravda, že v angličtine znejú svetovo, ale slovenčinou sa približia fanúšikom. No keďže všetko závisí len od Dominika a podľa jeho vlastných slov, písať v slovenčine je náročnejšie, a on si na to netrúfa, štýl textov a jazyk sa tak skoro nezmení.

(Ne)jasná budúcnosť

Dá sa povedať, že ambície tejto skupine nechýbajú. Na otázku - ako vidíte budúcnosť kapely? - odpovedali:

Dominik: „No ja vidím neskromne.“

Matúš: „My sme inak veľmi namyslená kapela.“

Dominik: „Ale zdravo, máme na to.“ (smiech)

Peto: „Proste, boli by sme radi, keby to šlo niekam ďalej, do zahraničia a nejaké väčšie festivaly, keby sme robili, možno predskokanov nejakým väčším kapelám.“

Jančo: „Nie sme nároční. Taký Led Zepplin.“

Matúš: „No a teraz úprimne.“

Dominik: „Tak úprimne, len aby sme neskončili na nejakých dedinských zábach.“

Matúš: „Čo sa nám nemôže stať, si myslím.“

Dominik: „A aby nám pribúdali fanúšikovia z rôznych vekových kategórií a z rôznych krajov, nie len kamoši.“

A aby ste získali ešte jasnejšiu predstavu o živote začínajúcej kapely, pridávam viac otázok a viac odpovedí.

(Dominik – D, Ján – J, Matúš – M, Peter – P)

K: „Máte nejaký nezabudnuteľný zážitok ako kapela?“

D: „Pre mňa bol výnimočný Supersonic.“

M: „Keď pán zvukár sa opil na jarmoku. Odvtedy si celé Sobrance myslia, že nevieme hrať. Lebo, vieš, on tam bol už od 9-tej a už o 11 bol tak dobre v nálade, no.

No a potom ešte fotenie. To bolo tiež veľmi zaujímavé. Každý doniesol dve tašky oblečenia, sme to vysypali na jednu starú sedačku a vyzeralo to tam, akoby pre bezdomovcov nosili šaty, lebo každý doniesol také úplne oldschool veci, čo mal doma. A všetci sme mali na sebe čierne okuliare, aby to dobre vyzeralo.“

K: „Ktorá bola úplne prvá pieseň, ktorú ste zložili?“

D: „Pre mňa, ako samého autora, ja som mal takú, že Song for one girl in the world. A potom, keď sme hrali už tak viaccerí, to sme boli dvaja, sme mali Amy, aj Korea... „

K: „Kto v kapele má manažérsku funkciu? Vybavuje koncerty a tak?“

M: „Peto. On spieva, je frontman, tak Peto všetko vybavuje. Je lepšie, keď to robí jeden človek, lebo potom je z toho chaos. To už som sa zažil v iných kapelách a boli z toho dosť problémy. Dohodli sa vystúpenia a buď o tom niekto nevedel, alebo dohodli sa dve vystúpenia naraz a tak. Nie že by sme ich mali tak veľa teraz, ale možno sa to raz stane a lepšie si navyknuť hneď na začiatku.“

K: „Ako vás vnímajú ľudia, keď hráte? Takí napríklad, ktorí vás predtým ešte nepočuli.“

M: „To je ťažko povedať, lebo mi ich nevnímame.“

D: „Len keď pár ľudí príde po koncerte a povie nám – Videl som vás prvýkrát a je to také, také, také...“

P: „Ale málo ľudí si povie svoj názor. Každý väčšinou len – Bolo to dobré.“

M: „Väčšinou to vidieť na tých ľuďoch po tom, aké to bolo. Ale už sme zažili aj také, že chlapci, to bolo aké super! A kde hráte na budúce? To dosť poteší človeka.“

D: „Alebo mňa poteší, keď si na tom nejaký človek všimne úplný detail. Teraz sa mi stalo napríklad, že mi jeden kamarát povedal, že tie akustické veci, čo sme hrali boli lepšie, také emotívnejšie. Sú to detaily, ale človeka poteší, že si to všimne. „

K: „Takže zatiaľ nemáte žiadne davy splašených pubertáčok, fanúšičok...?“

J: „Pracuje sa na tom.“

P: „Ale zatiaľ nie. Ešte to nie sú davy.“

M: „Zatiaľ. Niektorí sú už dosť splašení, podľa toho, akí sú opití.“

D: „Ale máme aj triezvych fanúšikov.“

K: „Máte medzi sebou v kapele aj nejaké nezhody?“

M: „My to riešime tak, že sa medzi sebou radšej málo rozprávame. Nie, ale tak zatiaľ nie sú také nezhody. Myslím, že väčšina nezhôd vzniká z toho, že buď sú spolu už 20 rokov, alebo zarábajú príliš veľa peňazí. A nám nehrozí zatiaľ ani jedno takže... „

P: „Povieme si svoje, ale len v rámci srandy.“

D: „No zase sme kritickí jeden voči druhému, povieme si, čo si hral a tak. Ale to je len kvôli tomu, že sa chceme niekam pohnúť ďalej.“

K: „Sú nejaké vaše spriaznené kapely?“

D: „Určite Hostel, oni nás zo začiatku dosť ťahali.“

P: „Veľmi nám pomohli. A teraz Sonicates. A potom FreedEggs ešte, a to je asi všetko.“

K: „Mali ste nejaké problémy s rodinou a priateľmi kvôli kapele?“

D: „No nás dvoch (Peťo a on) rodina podporuje naplno. Tešia sa z toho a tak.“

P: „Nič proti tomu nemajú.“

M: „U mňa je to také špeciálne. Nie sú príliš šťastní, že chodím často hrať. Pokiaľ som zarábala, tak bolo dobre. Teraz už to nie je až také. Ale nemôžu mi do toho nič veľmi hovoriť, lebo som povedal, že musím hrať a basta. Len stále mi to vyhadzujú, keď je niečo v škole, nejaký problém. Nechápu, že to nie je tým. Lebo ja keď sa neučím, tak spím. A Jančov oco je bývalý muzikant, tak tam to nie je také, nie?“

J: „Keď je všetko dobré so školou, tak v pohode. Je to podobné ako s Matúšom.“

M: „To je také prvotné, keď je niečo

zlé, tak hneď je na vine kapela. U nich (Dominik, Peťo) je to lenivosť a u nás kapela.“

D: „A kamaráti nás si myslím dosť podporujú.“

K: Ako často sa schádzate?

M: „Snažíme sa každý piatok. Čo je dosť málo, ale čo už. Je to dosť ťažké, lebo dvaja sme v škole v Košiciach a Jančo je z Michaloviec, tak tiež nemôže toľko chodiť. Možno sa to zlepši, keď pôjdeme do Košíc, budeme mať veľa peňazí a kúpime si skúšobňu v Košiciach.“

K: „Ako to máte zariadené s financovaním?“

P: „Nástroje si každý zabezpečuje sám. A čo sa týka výbavy a aparatury, tak takmer všetko nám dalo CVČ Sobrance. Fungujeme vlastne pod ich záštitou.“

M: „To, čo máme z koncertov, ide na aparát alebo do štúdia, aby sme nahrali nejaké pesničky. A samozrejme na benzín, aby sme neboli stratoví. Ale Centru patrí veľká vďaka, lebo bez nich by sme nemohli existovať. My sa im odvdäčujeme tým, že keď potrebujú ísť niekam niečo zahráť, tak tam chodíme. Už sa to oplatí aj im, lebo keď je niekde napísané naše meno, tak ľudia aj prídu, sem-tam. Stále.“

K: Máte už nejaké nahrávky?

D: „Máme nahrávky, ale štúdiové máme

v podstate len dve, ktoré vznikli minulý rok v októbri v Bardejove.“

P: „A takých skúšobňových máme dosť, ale to sú skôr staré veci.“

K: „Čo by ste poradili nejakým novovznikajúcim kapelám?“

P: „Nech hrajú dobrú hudbu a nech sa nehanbia za to.“

D: „Nech sa neboja hrať, čo chcú a nech je to dobré. Nech nehrajú tuctové veci, lebo tuctových kapiel je veľa. Hlavne na Slovensku. A ak sa im páči hudba, ktorá sa nehraje v rádiách, tak nech ju hrajú a možno sa do rádia dostanú oni.“

P: „Veľa kapiel sa prispôsobuje tomu, čo hrajú rádia. A aj čo sa týka alternatívy, všetci sa pchajú do elektroniky.“

M: „Len otázka je, kto poradí nám. My sme tiež začínajúca kapela. Začíname síce už dosť dlho, ale stále začíname.“

K: „Teda máte niekoho, kto vám radil, radí?“

D: „Tak najväčší kritici sú ľudia, rodina, kamaráti... Také pomocné rady získavame na koncertoch od iných kapiel. Vidíme, že ten má taký efekt, ten používa také činely... A veľa sa snažíme odpozerať hlavne od tých väčších kapiel. Ešte finančne na tom nie sme tak, aby sme sa im značkovo, nástrojovo a hlavne zvukovo rovnali.“

M: „A ja si osobne cením také rady, keď nejaký starý muzikant sa dostane na náš

koncert, možno náhodne, alebo cielene, a ja si to aj naozaj beriem k srdcu. Keď je to dobré, tak sa poteším a keď to nie je dobré, tak na to zabudnem (smiech). Ale treba si všímať starých muzikantov, pretože my v podstate hráme vynovenú hudbu, ktorá sa hrala tak pred 40timi rokmi. Sme to všetko zobrali, pohužvali, znova rozťahli a je to niečo nové.“

K: „Zakladáte si nejakú špeciálnu imidži?“

M: „Tito dvaja (Mimo a Peťo) si založili veľmi a musel som sa aj ja začať trochu inak obliekať. Príliš dlho som pod ich vplyvom a ma donútili. Povedali mi, že keď sa nezačnem obliekať ako človek, tak ma vyhodí z kapely. A ja už nemám kam ísť takže...“

D: „Ale zapáčilo sa ti to.“

M: „Ešte Janča musíme trochu... Ale keď si si všimla, tak sme si kúpili gitary rovnakej farby. To ešte sme sa nepoznali a sme vedeli, akej farby si máme kúpiť. Ešte aj bicie sú rovnaké. Ale plánujem si kúpiť bielu basu, takže všetci si musíte kúpiť biele.“

D: „Ja si plánujem kúpiť zelené bicie.“

M: „Ale fakt, pred koncertom sa viac rozprávame o tom, že čo si obliecť, než o tom, čo zahráme.“ (smiech)

K: Ktoré sú vaše obľúbené pesničky? Z tých vašich, samozrejme.

D: „Fuuuu to je ťažká otázka... Ja mam rád takmer všetky naše veci. A takmer rovnako. Ale medzi také top, na ktoré sa stále teším, keď ich hráme určite patria: Water Water, A Yellow Ribbon On Her Leg, It Ain't So Hard, In Front Of Your House a tak. Momentálne mam veľmi rád song Souls, ktorý ešte ostatní z kapely ani nepočuli =D a nemáme ho zatiaľ ani v set liste, ale čoskoro.“

J: „Good morning Texas alebo Blues jednoducho.“

M: „Ja mam rád tiež všetky, ale úplne najviac asi I'm not that far gone yet, Good morning Texas a Water Water.“

P: „Mám rád všetky tiež, ťažko tak konkrétne povedať, ale asi Water Water, In front of your house, A yellow ribbon on

her leg, Good morning texas.“

K: Odkaz pre fanúšikov? Potencionálnych fanúšikov?

D: „Pozrite si naše stránky a rozširujte nás ďalej.“

J: „Utvorte si vlastný názor.“

P: „Komu sa páčime, nech príde na koncert. Možno ho prekvapíme.“

M: „Kto chce vedieť, čo sme zač, nech príde na koncert, lebo to, čo je na nahrávkach, to sme my, ale len taký malý zlomok z nás. Na koncerte dostane plnú dávku.“

Milujte sa a množte sa, aby sme mali veľa fanúšikov.“

Parting Mouth nájdete na Facebooku, Twitteri a Bandzone.cz, kde si môžete zadarmo vypočuť a stiahnuť pár ich pesničiek. Niektoré ich texty sú uverejnené na Supermusic.sk. A keďže priam túžia po tom, aby ste ich rozširovali a milovali, nenechávajú si ich hudbu len pre seba.

Podakovanie patrí chlapcom za dlhý, no zd'aleka nie nudný rozhovor v ich malej izbičke na metly (skúšobni).

Sue

foto: autorka

EXTRÉM...

dnes s pánom profesorom A.Michalkom

K: „Čo je podľa Vás láska? Aká je to bezpodmienečná láska?“

A. M.: „Neviem ... naozaj neviem.“

K: „Ako sa podľa Vás začal život?“

A. M.: „Neviem.“

K: „Čo sú podľa Vás hlavné atribúty

človeka 21. storočia?“

A. M.: „Príliš všeobecná otázka ... neviem odpovedať. Verte, úprimne sa snažím, ale jednoducho neviem.“

K: „Dost' známa otázka, no aj tak dost' zaujímavá... Čo by ste sa opýtali Boha? Bohov?“

A. M.: „Prečo je to na svete tak, že silnejší požíra slabšieho? Prečo tí veľkí ubližujú maličkým ... to by som sa Ho/ich opýtal.“

K: „Váš názor na súčasný stav svetovej mainstreamovej hudby?“

A. M.: „Nepočúvam. Nevie. Čo je to maisteamová hudba? Aj Mozart bol svojho času mainstreamový skladateľ. Ale Mozart je starý verifikár, nemám ho rád:) Mainstreamová hudba dáva mnohým dobrým muzikantom šancu uživiť seba a svoje rodiny. To je fajn. Len by ju nemuseli hrať vždy a všade. To mi prekáža. Lezie mi na nervy vo verejných priestoroch. Inak je mi ľahostajná.“

K: „Najväčšie umenie každodenného života?“

A. M.: „Dobrá kuchyňa? Hmm?? Urobiť z mála veľa :) ako to dokážu mnohé naše mamky. To je veľké umenie.“

K: „Miesto, ktoré je pre Vás posvätné?“

A. M.: „Neuvažoval som o tom ... neviem.“

K: „Čo by boli Vaše posledné slová, ak by ste vopred vedeli, že sú Vaše posledné?“

A. M.: „Myslím, že by som mlčal.“

K: „Čo Vás robí šťastným?“

A. M.: „Šťastie je neobvyklé. Stačí, ak nie som nešťastný. Nie som nešťastný.“

K: „Rýchla a zároveň fascinujúca smrť alebo pomalá a pokojná?“

A. M.: „Pokojná, ale rýchla.“

K: „Opíšte sa dvoma- troma prívlastkami.“

A. M.: „Stavím sa, že na túto otázku nikto nechce odpovedať. Dajte tam tri body...“

K: „Čo Vás zaujme na druhých?“

A. M.: „Neviem, niektoré otázky sú prudko zákerné. Nevie.“

K: „Zažili ste niečo neopísateľne a nevysvetliteľne logikou, rozumom? Nazvime to zázrakom. Ak áno, a nemáte nič proti, opíšte situáciu.“

A. M.: „Zázrak som nezažil. Som skeptik. Pán Boh spasí moju dušu ... ak je Boh a ak nejakú mám.“

EXTRÉM

K: „Debussy či Bach?“

A.M.: „Bach.“

K: „Púšť či prales?“

A. M.: „Bach.“

K: „Láska nebeská alebo komfort pozemský?“

A. M.: „Komfort nebeský.“

K: „Himaláje či cesta do stredu Zeme?“

A. M.: „Himaláje.“

K: „Expedícia do neznáma či dobre známa prechádzka na Bielu horu?“

A. M.: „Ani jedno.“

K: „Vtipy o blondínach či o svokrách?“

A. M.: „Svokry - väčšie šance na čierny

humor.“

K: „Temný turizmus či obľúbené Bulharsko.“

A.M.: „Francúzska gotika ... je to dostatočne temné?“

K: „Jim Morrison alebo Edit Piaf?“

A. M.: „Edit.“

K: „Logika alebo intuícia?“

A.M.: „Intuícia, moja logika končí pri trojčlenke.“

K: „Šach alebo futbal?“

A. M.: „Musím odpovedať?“

K: „Hedonizmus alebo asketizmus.“

A.M.: „Cynizmus.“

Aňa

So Stevom naprieč morskou biológiou ...beseda s českým “biológom” Stevom Lichtagom

Človek by si myslel, že to bude jedna z tých nekonečných besied. Ale ako sa vraví, výnimka potvrdzuje pravidlo. Táto bola oveľa veselšia, vtipnejšia a určite tu nebolo vidieť nudu.

Steve Lichtag

Steve nie je biológ v pravom slova zmysle, pretože vyštudoval Literárne dramatické konzervatórium. Ale láska k prírode robí z ľudí biológov. Mohli sme zhliaďnuť niekoľko ukážok videí z jeho tvorby. Každé jedno video bolo obohatené o vtipnú historku alebo pikošku. Napríklad, ako si vystrelili z jedného fotografa. Práve natáča-

li film o žralokovi bielom. Fotograf stále nadával, že ešte stále nemá dobrý záber. Steve mu navrhol, že by sa mohol priviazať okolo pŕs lanom a oni by ho spustili do vody, dá sa povedať ako padací most. Fotograf začal o tejto ponuke rozmýšľať a nakoniec súhlasil. Jedného dňa sa k nim blížil žralok biely a tak ten nápad vyskúšali. Môžete hádať, čo sa stalo. Fotograf pri spúšťaní nad vodu pustili, a tak skončil celý ponorený vo vode i so žralokom, ktorý bol veľmi blízko. Našťastie sa chudáčik žralok zľakol a odplával preč. Ako sme sa ďalej dozvedali, odpata na seba nenechala čakať. Treba uznať, že bola dosť krutá. Každé ráno museli chodiť nastavovať do mora kameru, tak to bolo i v ten deň. Bol na rade Steve a voda v tom čase nebola veľmi čistá. “Viditeľnosť bola mizerná. Mohli ste vidieť akurát tak na 2-3 metre,” takto nám to opísal Steve. Ako tak nastavoval kameru, cítil, že niečo sa blíži. Tak sa ju snažil čo najrýchlejšie nastaviť, keď v jednom momente ho niečo chytilo za nohy a prudko ním trhlo smerom nadol. “Poviem vám, že v tom momente, keď si myslíte, že ste prišli o nohy, myslíte a riešite úplne blbosti. Riešite, čo vám na to povie mamka. Rozmýšľate, kde je krv. Tá je zaiste podomnou, keďže je ťahšia ako morská voda. A na neposlednom mieste zvažujete, ako zachrániť kameru, ktorú práve držíte v ruke. Snažil som sa vyplávať nad hladinu, v jednej ruke stále držím videokameru, nevedno prečo a druhou rukou sa snažíte plávať. Keď som sa vynoril, bol som niekoľko metrov od lode, stále držiak kameru. Vedel som, že by som nestihol doplávať, tak som kričal: “Take the camera, Take the camera.”...” A tak Steve prišiel o nohy. No aspoň čo sa tých chvíľ týkalo. Ináč je celý a zdravý. To, čo ho chytilo za nohy, našťastie nebol žralok, ale fotograf, ktorý sa takto Stevovi odvdáčil.

K: “Čo vás priviedlo k tejto práci?”

S. L.: “Asi 12 rokov som žil v Amerike. Najprv som šnorchloval, neskôr sa potápal. Úplne som si to zamiloval. Svet je nádherný, rôznorodý. Obrazy sa stále menia, jednoducho morský svet je kúzelný. Pre fotografov, dokumentaristov alebo morských biológov nie je nič krajšie.”

K: “Ste pôvodom Čech, prečo máte práve americké meno?”

S. L.: “Pôvodne som sa volal Zdeněk Loveček. Keď som si bral svoju ženu, jej otec sa ma opýtal, či by som si nemohol dať jej rodné priezvisko. Súhlasil som, a tak som sa volal Zdeněk Loveček-Lichtag. Neskôr som bol v Amerike, nevedeli vysloviť moje meno. Hovorili mi rôz-

ne. Dovolil som, aby mi vybrali meno a odvtedy ma volali Steve. Oficiálne spečatené to bolo, keď mi udelili americké občianstvo.”

K: “Koľko členov má vaša rodina?”

S. L.: “Donedávna som mal iba 2 synov Thomasa a Michala, ale teraz už máme i 3 mesačnú dcérku Anežku.”

K: “Aký je váš najdlhšie nakrúcaný film?”

S. L.: “Vlastne ja držím taký priemer 3 roky.”

K: “Koľko už máte nakrútených filmov dohromady?”

S. L.: “Myslím, že keď spočítam všetky filmy dohromady i tie, ktoré nie sú len pod vodnou hladinou, tak to je asi 16-17 filmov.”

K: “Aké miesta by ste chceli ešte navštíviť?”

S. L.: “Je veľa miest, kde by som chcel nakrúcať filmy. Nevieť teraz, ktoré

miesto je práve najnajnej ale mám veľmi rád napríklad Fidži, Francúzsku Polynéziu, Thajsko, mnoho miest v južnej Afrike, kde by som chcel ešte byť. Každé miesto má svoje špecifikum, na každom mieste žijú iní tvorovia. Ja si hlavne vyberám miesta podľa toho čo by som tam robil a podľa prírodných hercov.”

K: “Ktoré miesto sa vám doposiaľ páčilo?”

S. L.: “Ja mám veľmi rád južnú Afriku, kde som natáčal doposiaľ svoj najslávnejší film. I napriek studenej vode a zlej viditeľnosti, sú tu milí ľudia a je to krásne miesto.”

Ak by ste sa chceli dozvedieť viac, môžete si kliknúť na stránku:

www.lichtag.com

Za krásnu besedu ďakujeme.

S pozdravom G@BcA

foto : internet

Poznáme sa?

Každý má niekedy pocit, že toho druhého pozná lepšie ako on sám. Vďaka tomu sa niekedy dozvedáme i to, čo si o nás druhí myslia. A čo tak podozvedat' sa niečo o sebe navzájom? Určite by ste to radi vedeli. A koho by ste tipovali tentokrát? Ak by sme šli rad radom, bola by to 4.B, ale bohužiaľ zlý tip. Dnes je to triedna - pani profesorka Mgr. Oľga Sabová a jej trieda 4.F.

Začína pani profesorka Oľga Sabová

K: „Aká je najbizarnejšia výhovorka, akú ste počuli od vašej triedy?”

O. S.: „Dnes už výhovorky nie sú v móde. Žiaci sa priamo, otvorene priznávajú ku všetkému. Nemyslia si, že by snád' bolo potrebné niečo zakrývať alebo „zmieriť“. Všetko je normálne. Veď je prirodzené, že zaspím, keď ma mama alebo otec nezobudí. Ani v prípade, že som príliš unavený/á na to, aby som si urobil/a domácu úlohu, sa nedá nič robiť. A keď mi rodičia zabudli podpísať tú poznámku, tak teraz čo mám robiť? Mám sa preto zblázniť?”

K: „Ktorý človek je vo vašej triede najvýrečnejší?”

O. S.: „Možno očakávate, že okamžite poviem Tomáš Doležal alebo Anička Činčárová, ale podľa mňa je to Patrik Blahuta. On i celá moja trieda vie prečo.”

K: „Aký je váš zlovyk?”

O. S.: „Naozaj neviem. Naše zlovyky prežívajú tým druhým, a tak som sa opýkala svojich žiakov z 3.A triedy (pozdrav pre nich). Podľa nich moje zlovyky sú (citujem): prežívajú vám vyložené nohy

na stoličke, prekáža vám, keď niekto nedáva pozor na hodine, šepkanie počas hodiny a písomky, hranie sa s vlasmi a mobilmi počas hodiny, zívanie (Miro – majster v zívani).“

K: „Aké výhody máte, keď máte T. Doležala v triede?”

O. S.: „Raz, keď som mu čosi vyčítala alebo to bola zlá známka, už si presne nepamätám, tak vtedy mi povedal, že až raz bude prezidentom SR, tak mi zníži dôchodok. Ale keď som k nemu „dobrá“, tak mi ten dôchodok zvyšuje. Musím sa snažiť.”

K: „Ktorá v poradí je to vaša trieda?”

O. S.: „Asi ôsma.”

K: „Čo máte najradšej na svojej triede?”

O. S.: „Že sú už štvrtáci. Ale verím tomu, že sú tam výrazné osobnosti a že poniektorí „preslavia“ našu školu.”

K: „Koho zo slávnych Angličanov máte rada a prečo?”

O. S.: „Môj obľúbenec je Hugh Grant. Nenechám si ujsť žiaden film, v ktorom

hrá on. A prečo? Lebo je to fešák a dobrý herec.“

A teraz naša milujúca 4.F

K: „Aká je najbizarnejšia výhovorka, ktorú ste vymysleli?“

4.F.: „My výhovorky nemáme, my hovoríme len a len pravdu.“

K: „Ktorý človek je vo vašej triede najvýrečnejší?“

4.F.: „Keď my sme všetci takí trochu tichí a ozveme sa len keď netreba.“

K: „Aký zlovyk má vaša triedna?“

4.F.: „Neurčitý člen...“

K: „Aké výhody máte, keď v triede

máte T. Doležala?“

4.F.: „Najskôr to, že vieme niektoré udalosti skôr ako učiteľia.“

K: „Ktorá v poradí ste trieda svojej triednej?“

4.F.: „Druhá.“

K: „Čo máte najradšej na vašej triede?“

4.F.: „„kolektivitú“ srandujem :) To čo každý, sme kamaráti a blablabla.“

K: „Koho zo slávnych Angličanov má vaša triedna rada a prečo?“

4.F.: „Netuším...“

G@BcA

foto: archív 4.F

Vplyv mena na život ...každý z nás je osobnosťou a za každého by mali hovoriť jeho skutky a postoje...

Pri rozhodovaní o mene pre dieťa si rodičia musia vybrať z veľkého množstva. V minulosti, keď sa dieťa narodilo, dostalo také meno, aké pripadlo na ten deň. Hovorilo sa, že si meno „prinieslo“ samo.

5. apríla nájdeme v kalendári ženské meno MIROSLAVA...

Ženské meno Miroslava má slovenský pôvod a znamená „mier slávi“. Nositeľky tohto na Slovensku bežne zaužívaného mena oslovujeme Mirka, Miruška.

Nositeľky tohto mena potrebujú mať pocit istoty a zázemie. Nikdy nebude v pozadí, stále má kopu nápadov a práce s ich realizáciou. Rady sa realizujú v práci. Mirky sú inteligentné a majú postreh. Ich kritické poznámky sú ostré, no nie zlomyseľné. Miroslavy dobre odolávajú únave. V duši je romantička, ale láska je jediná slabosť v jej osobnosti. Inak je ostrá, silná a schopná. Jej osobným číslom je 4 - sila, teda je jasné, že sa vie o seba postarať. Ovpľyňuje ich planéta Jupiter. Šťastné farby Mirky sú fialová, žltá a modrá.

Na otázku, čo si myslí o tejto charakteristike svojho mena, nám odpovedala pani profesorka **Mgr. Miroslava Hajduková:**

„Táto charakteristika mena Mirka ma vy-

stihuje len trochu.

Mám rada svoju prácu, bez práce si neviem predstaviť svoj život, takže toto sa k mojej povahe hodí.

Ak ma niekto nahnevá a „vytočí“, tak si viem povedať svoje a bojovať za svoj názor, ak viem, že to má cenu a vtedy často slova nevážim, takže aj ostrosť poznámok mi „sadne“.

Tak isto si neviem svoj život predstaviť bez toho naj čoho mám, mojej rodiny, ktorá mi poskytuje istotu a zázemie v každom smere.

Únavu sa snažím ako-tak zvládať. Niekedy sa mi to darí a inokedy menej, ak človek chce plnohodnotne stráviť čas aj v práci a aj s rodinou, nehovoriac o nejakých koníčkoch a iných veciach, na ktoré teraz nemám absolútne čas.

V silu čísel a na ovplyvňovanie planétami absolútne neverím a mojimi obľúbenými farbami sú čierna, modrá a biela.

Podľa mňa je každý z nás osobnosťou, ktorá sa nedá zaškatuľkovať podľa mena a za každého by mali hovoriť jeho skutky a postoje, ktoré zaujal v určitých situáciách.“

Pani profesorke veľmi pekne ďakujeme a prajeme veľa úspechov a veľa dobrej nálady :)

Nessi
foto: archív M.H.

„Navždy sa zachová v pamäti stužková...“

Stužková slávnosť

Ako to bolo, aké to je a aké to bude

Stužková. Pri tomto slove sa nejednému z nás vynoria spomienky (tým, ktorí to už prežili), alebo vráska na čele, ktorých to len čaká. Tak ako i maturitou i týmto treba prejsť. Ved' aký by to bol študent bez stužkovej? Síce sa študenti stále snažia, aby bola táto udalosť jedinečná, bohužiaľ, i tu musí platiť určitá postupnosť.

No skôr ako začneme, pripomeňme si stužkové našich drahých štvrtákov:

- 4. A – Zlatý Bažant - 10. 12. 2010
- 4. B - Zlatý Bažant - 27. 11. 2010
- 4. C – Motel Kamenec - 16. 11. 2010
- 4. D - Merkúr - 3. 12. 2010
- 4. E - Motel Kamenec - 12. 11. 2010
- 4. F - Zlatý Bažant - 12. 11. 2010
- 4. G - Zlatý Bažant - 6. 11. 2010

Ako ste si už mohli všimnúť, variabilnosť miest a času je krásna. Niektorí preferujú dostatok miesta, iní zase pohľad na stĺpy, no i tak im to túto udalosť nepokazí.

A máme voľno

K prípravám okrem kupovania krásnych dlhých šiat pre dievčatá alebo kupovania oblekov pre chlapcov, patrí i pečatenie klasifikačného hárku a pozývanie profesorov. Pečatenie a pozývanie sa odo-

hráva približne týždeň pred stužkovou. Samozrejme, nesmieme zabudnúť i na ozdobenie triedy. Pečatenie je tiež

jedna z dôležitých udalostí. Akonáhle sa zapečatí, máte voľno na približne týždeň. A samozrejme k tomu treba vymyslieť nejaký pekný príbeh, krádež, únos...

Deň D

A je to tu. Deň D s veľkým D. Čas stužkovej, čas nezabudnuteľnej udalosti.

Príchodom do vyzdobenej miestnosti dávame najavo svoju výnimočnosť. Následne sa postavíme do polkruhu, vypočujeme si študentskú hymnu (ak by niekto nevedel, tak je to Gaudeamus igitur) a následne príhovory.

Čas na zelenú

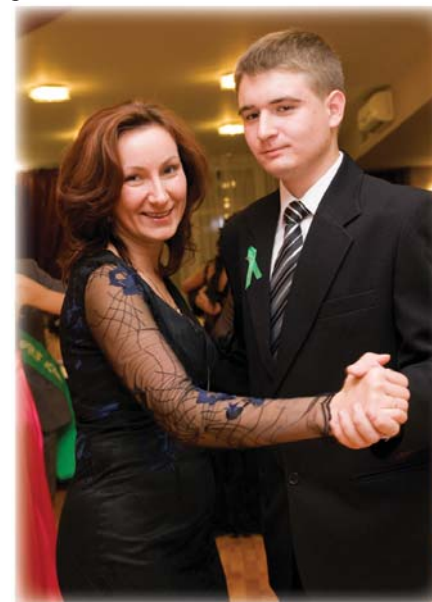
Po príhovoroch nasleduje odovzdávanie zelených stužiek.

Po tejto časti nasledujú tance.

Rodičovský tanec na nejakú ľudovečku, učiteľský (profesorský) tanec tiež na ľudovku alebo valčík a nakoniec partnerský tanec na krásnu, pomalú a zamilovanú pieseň.

A začína zábava, jedenie, tancovanie, fotenie, užívanie si výnimočných chvíľ.

Zábava graduje...

Po niekoľkých hodinách voľnej zábavy

nasleduje program. Študenti si pripravili vtipné scény, zábavné tance alebo pekný spev pre pobavenie svojich známych. Veď predstavivosti sa medze nekladú.

Nesmieme zabudnúť ani na pesničku, ktorá na stužkovej nesmie nikdy chýbať. Pieseň od Elánu – Stužková.

Svoj črep už mám

Nasledujú častušky. Súčasťou príchodu študenta pred prítomných je vybraná pesnička (ktorá je buď vtipná, obľúbená alebo ho charakterizuje). Po prečítaní vtipnej, krátkej básničky, odloží sviečku, odpije si z krčaha a zaradí sa. Nakoniec je očastužkovaný i triedny. Všetky sviečky čakajú napokon na spoločné sfúknutie a triedny rozbije krčah. Veď črepiny prinášajú šťastie.

A nakoniec

Po všetkých oficiálnych častiach je na rade už iba zábava do skorých ranných hodín. No nie je táto udalosť krásna? Dúfam, že ste si štvrtáci trochu zaspomínali, ako ste to prežívali. My ostatní, ktorých to ešte len čaká, sa už veľmi tešíme.

G@BcA
foto: archív GPH

V. I. P. ples 2011

Nebolo to ani tak dávno, keď sa 3.E (vtedy ešte 2.E) rozhodla pokračovať v šľapajach predchodcov. Vďaka nim sa uskutočnil ďalší ročník Valentínskeho plesu, viac známeho ako V. I. P. ples 2011, ktorý sa uskutočnil 11. 2. 2011 v Zlatom Bažante.

Pomalé začiatky

Samotnému plesu predchádzalo mnoho príprav, nákupov, nakrúcania, nervozity...

Menšie úpravy a dolaďovanie

Celý ples bol zladený do ružovo-fialových farieb, kde krajšej variácie ani niet.

Ukázkový stôl

Taktiež nemožno zabudnúť na krásne veľké srdce, ktoré žiaci vyrobili vlastnoručne a vynímalo sa na chodbe v Bažante.

Ako to vyzeralo na stoloch zblízka

Srdiečko a Svetový Valentín

Počas plesu sa pri ňom dalo dokonca i fotiť.

A je to tu

Síce už o 16 hodine s veľkým očakávaním prichádzali študenti, ktorí si zakúpili listok, samotný ples sa začal o 17. 00.

Trio tanečníčok

Ples otváral tanečný pár z Grácie, ktorý krásne zatancoval a po ňom nasledovalo predjedlo. Potom nás privítala moderátorská dvojica. Tí nás sprevádzali i celým večerom.

Moderátorský pár – Zuzka a Samuel

Vážení a milí...

Program plesu bol rôznorodý. Mohli sme sa pozerat' na krásne tance z Grácie alebo SZUŠ

Vážené organizátorky 3.E

Romantický spevácky duet – Betka a Dávid

a počúvať krásne piesne v podaní Betky Višňanskej, Lucky Vlaháčovej a jej kapely a taktiež i Dávida Danočka. Pozerat' sa na videa, ktoré si pre nás pripravila 3.E s témou Svetový Valentín, respektíve Láska v iných krajinách. Nemožno nespomenúť, že videami nás sprevádzala Erika Judiniová :)).

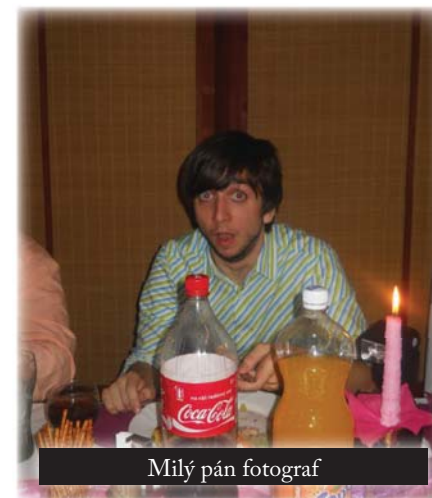

Skvelé speváčky – Lucka a Betka

Predtombolový Martin Konrád

Nebola by to 3.E, keby pre nás nemala i prekvapenie. Prekvapením večera bol spevák Martin Konrád, ktorý prišiel z takej veľkej diaľky a to iba preto, aby nám zaspieval a užil si správnu zábavu.

Milý pán fotograf

Tatata...

K správne mu plesu samozrejme patrí i hudba, tanec, tombola a kráľovná skráľom plesu. O hudbu, na ktorú sa priam výborne tancovalo, sa postaral DJ Robin. Kráľovnou plesu sa stala Monika Soročinová a jej kráľom sa stal Peter Kus. Žezlo bolo úspešne odovzdané 2.E a terajšia 3.E dúfa, že budúci ples bude aspoň taký dobrý ako bol tento.

DJ Robin, ktorý to s hudbou roztočil

Chcela by som sa poďakovať: 3.E spolu s triednou profesorkou K. Bušaničovou, že nesklamali, vedeniu školy, Jakubovi Manovi, ktorý dal dokopy videa, Ľubošovi Tirpákovi za skvelé fotky a sponzorom plesu.

G@BcA
foto: archív 3.E

Zábava ako sa patrí a v plnom prúde.

Romantika na začiatok

Aj profesori sa vedia baviť

Koniec! Balíme to!

ZÁKULISIE ANGLICKÉHO VIANOČNÉHO PROGRAMU

alebo

„Oh, I love Hawaii, and of course girls from Hawaii!“

Už začiatkom decembra sa celý svet mávnutím čarovného prútika zmenil z jesenného stereotypu na miesto plné bombúl a svetielok. Nákupné centrá praskajú vo švíkoch, vianočné piesne prúdia z rádií jedna za druhou, televízie sa predbiehajú v tom, ktorá odvysiela čo najviac santaclausovských filmov. My sme však mali vianočný „BOOM“ už od októbra ; -)

22.12.2010: po chodbách pobehujú zelení škriatkovia, hnedé soby, hawaičanky, špinaví čerti, nežní anjeli, či Santa Claus s pani Santa Clausovou. Áno, to sme my- 3.D, ktorá sa už po druhýkrát chopila šance ukázať sa v plnej vianočnej paráde.

Potešenie i prekvapenie bolo na našej strane, keď nám v septembri naša pani profesorka angličtiny Z. Hospodárová dala ponuku na prípravu vianočnej scénky v anglickom jazyku. Dlhú sme

neotáľali a prijali sme to (nie, nielen kvôli ľahko zarobeným jednotkám :-P). Prijemná atmosféra, nadšenie, nápady, teamová práca so spolužiakmi, to všetko sa rozbehlo už v októbri. Úlohy režiséra i scenáristu sa ujala Zuzka Uhalová, vďaka ktorej organizácia, príprava scenárov, rozdelenie úloh i zháňanie kostýmov prebehlo hladko a bez väčších hádok. A tak sa od novembra každý piatok na 5. hodine až do 21. decembra mohlo začať nacvičovať a nacvičovať a nacvičovať...,

Vianočný team. Zľava hore: Betka, Terka, Karin, Veronika, Innka, Zuzka, Iva, Danko, Ivka, Veronika, Mimo, Zuzka, Anka, Paľo, Marek, Maroš, Nika, Samo a Peťo.

lebo ako sa vraví, iba tréning robí šampiónov!

Príbeh o lenivom Santa Clausovi (Peťo Haluška), ktorý si pred Vianocami odíde na Hawai a nemá v úmysle vrátiť sa, a pani Santa Clausovej (Anka Schnitzerová), ktorá ho s panvicou v ruke nakopne späť do práce, ozvláštnil aj hudobný podklad gitary Sama Tótha, spev

Betky Višňanskej, a najmä VÁŠ úsmev a predvianočná radosť roznášajúca sa po celom GPH. Ďakujeme vám za podporu a pekné ohlasy a tešíme sa práve na niektorých z vás, ktorí budú v tejto peknej tradícii pokračovať o rok ;-).

Niki
foto: autorka

Och , aj love havaj end of korse gril from havaj abo Vianočný program, jak še patri

No, co vam budzem hutorec? Šicko sce vidzeľi, jak me chodziľi po škol'e. Mňe ľen nedalo, že tu dajaki američane či chto a mi rodaci-slovaci, nebudzeme u KOC-KOCH? Ta to dze sme?! A ište jedna vec. Chcel bim znac, že chtore vistupeňe še Vam vecej ľubilo. Ta napišce tam, tim novinarom a voňi mi vecka daju znac. Dzekujem. Naľukajce na kocky.gph@gmail.com kto še Vam vecej ľubil.

Banovčan
foto: Martina Bovanová

Zľava: Jany, Natália, Paly, Katka, Mišo, Saška, Tomáš

Nájdene peniaze investoval do spoločnosti

Pred desiatimi rokmi som zakričal. „Mamiiiií, kúp mi toto!“ a výmenou za čarovný papierik bola vytúžená vec moja. No dnes už viem, že zázračné papieriky a mince nepadajú z neba a ak niečo chcete, nepomôže vám plač. Volám sa Ján Juhos a som prezidentom Študentskej spoločnosti GymCorp Michalovce, ktorá pôsobí na našom gymnáziu.

Ak chcete rozbehnúť nejaký obchod, potrebujete počiatočný kapitál. Naša spoločnosť rozbehla predaj akcií a tu nastal problém, keď sa ma pár študentom spýtalo: „Čo sú tie akcie zač?“

Tak sme na to išli pekne poriadku. V školskom rozhlase sme oznámili študentom školy, že prezident spoločnosti stratil v priestoroch nášho gymnázia päť eurových bankovku. Kto ju nájde, je jeho. Avšak, musí ju investovať do študentskej spoločnosti. Čiže si zakúpi akciu GymCorpu.

Viacere štúdie ukazujú na to, že drvivá väčšina obyvateľov má takmer nulové znalosti finančných úkonov. Koľkí z vás majú napríklad vlastný bankový účet?

Po náročnom hľadaní sa peniažky našli a náš spolužiak, ktorý nechce byť menovaný, lebo citujem: „Žiadne odpovede bez svojho právnik. Investoval som ťažké peniaze!“ si zakúpil akciu spoločnosti.

Akcia je cenný papier, ktorý zakladá svojmu majiteľovi (akcionárovi) podiel na majetku akciovej spoločnosti. Práva a povinnosti majiteľa akcie upravuje okrem obchodného zákonníka tiež zákon

o cenných papieroch. Akcionár má mimo iných práv aj právo na podiel na zisku akciovej spoločnosti - na dividendu.

A tak vďaka vzdelávacej organizácii Junior Achievement Slovensko, nášmu učiteľovi Aplikovanej ekonómie a samozrejme všetkým akcionárom, spoločnosť GymCorp Michalovce úspešne podniká a snaží sa o čo najväčšie zisky.

Viac informácií o finančnom vzdelávaní nájdete aj na internetovej stránke **poznaj.sk**, ktorej jedným z partnerov je **Nadácia Slovenskej sporiteľne**. Tá ma za sebou mnoho úspešných projektov či v oblasti športu, kultúry, sociálnej pomoci a vzdelávania. Za zmienku taktiež patrí on-line stránka spotrebiteľského vzdelávania **DOLCETA**.

No a náš akcionár sleduje aktivitu študentskej spoločnosti aj na **gym-corpmi.php5.sk** a teší sa na podiel zo zisku.

Ján Juhos (prezident spoločnosti)

Čo je vo svete...

...rozžiarené?

Áno, áno, dobre čítate. Ale nemáte sa čoho báť. Nejdem tu rozoberať žiadnu fyziku ani nič tomu podobné. Ide o speváčku a ak máte radi štýl takej „skupiny“ ako Owl City, určite nebudete ľutovať, že ste si ju pustili.

Valeire alias...

Slečna Valeire Anne Poxleitner je ináč známa pod umeleckým menom ako Lights. Táto mladá speváčka je na svete už takých dobrých 23 rokov. Narodila sa v krásnej Kanade. Vo svete hudby sa pohybuje asi 4 roky. Zatiaľ dá sa povedať, že vydala 3 albumy, z toho sú dve EP-

čka (pozn. red. - ak by náhodou niekto nevedel, čo je to, tak je to album, ktorého dĺžka je príliš krátka na klasický album).

L A T L

Spomínané EP albumy sú Lights z roku 2008 (obsahuje dohromady 6 skladieb) a Acoustic z roku 2010, ktoré obsahuje spolu 5 skladieb. Samozrejme vydala i klasický album pod názvom The Listhening z roku 2009. Na tomto albume si môžete vypočuť skladby ako Ice, River alebo Saviour, ktoré sú mimochodom veľmi pekné. Taktiež mám skvelú informáciu. Čoskoro, približne v jari, vyjde ďalší jej album. Zatiaľ ho nemá pomenovaný, ale s veľkou pravdepodobnosťou pieseň My Boots je práve z tohto nového albumu. Určite sa ho už neviete dočkať.

...zaručene nebezpečné?

Kto by nemal rád nebezpečenstvo? Možno sa nájdu výnimky, ale čo tak to nebezpečenstvo s MCR? Niektorí už určite

tušíte, o čo ide, a tí z vás, ktorí nemáte ani páru, tak vám to prezradím. Sice až postupom času, ale predsa.

Čo to? To je červená?

MCR alebo v neskratke My Chemical Romance, ak niekto nepozná je rockovo-pop-punkovo-hardcorová kapela, ktorá vznikla v krásnom meste New Jersey

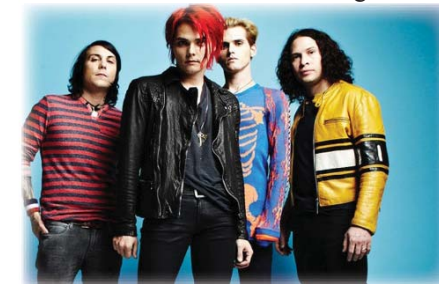
a na hudobnej scéne pôsobí od roku 2001. Formovala sa postupne. Kapelu založil Gerard Way, ktorý je zároveň aj frontmanom kapely a taktiež má ako novinku červené vlasy (pozn. red. aspoň v čase, kedy to píšem), s bubeníkom Mattom Pelisierom, ktorý, bohužiaľ, v kapele nie je. V tom istom roku sa k nim pridali gitaristi Ray Toro a mladší brat Gerarda - Mikey Way. O rok neskôr sa k nim pridali ďalší gitarista Frank Iero. Ako som už spomínala, pán Pelisier ich kapelu opustil v roku 2004, kedy ho nahradil druhý bubeník Bob Bryar. Bohužiaľ ten už s nimi taktiež nie je. Ešte dobre, že majú bubeníka, ktorý s nimi vystupuje na turné.

Na Na Na (Na Na Na Na Na Na Na Na Na)

Za svojich necelých 10 rokov nahrali 4

albumy. Sú to I Brought You My Bullets, You Brought Me Your Love z roku 2002, Three Cheers for Sweet Revenge z roku

2004, The Black Parade z roku 2006 a nakoniec to najlepšie, najnovšie a nebezpečné, vydané po nekonečných 4 rokoch, Danger Days: The True Lives of the Fabulous Killjoys z roku 2010. Z tohto najnovšieho albumu sú zatiaľ vypustené videá k pesničkám Na Na Na (Na Na Na Na Na Na Na Na Na) a Sing. Ktovie čo bude ďalej? Určite iba niečo dobré.

...opičiek?

Ak máte na mysli opičky ako opičky alebo opičky ako žartíky, dovoľte, aby som vás vyviedla z omylu. Ide o 5 veľkých opičiek z kapely, u nás málo známej, 100 Monkeys. Táto kapielka hrá, aspoň to o sebe tvrdí, takzvaný funk-rock. Sice názov žánru znie možno trochu čudne, ich piesne vás zaručene pobavia.

It's time for funky

Sformovala sa približne v roku 2008 v slnečnej Kalifornii v meste anjelov respektíve v Los Angeles. Členovia kapely sú Ben Graupner, Jackson Rathbone, Jerad Anderson, Ben Johnson a Lawrence Ab-

rams. Doposiaľ vydali niekoľko piesní ako napríklad Ugly Girl alebo najnovšia pesnička Kolpix. Samozrejme vydali i 2 albumy a to Grape z roku 2009 a Live And Kickin z roku 2010. Ak máte radi funk a viac-menej smiešne texty, jednoznačne si ich musíte vypočuť.

G@BcA

foto: internet

Michalovské galérie...

Vianoce sú za nami a nastal čas učenia, známok, skrátka nabehnutia na starý režim. Verím však, že stále je tu zopár tých, ktorí ani po vianočnom zhone nezabudli na umenie, ktoré máme na dosah ruky. Mnohí z nás určite chceli zájsť na aspoň jednu výstavu či vernisáž, no ako to už býva, nie vždy sa nájde čas, a tak aspoň týmto krátkym článkom prinášam niekoľko informácií

Od 12. 12. 2010 – 12. 1. 2011 mala v Malej galérii MsKS výstavu Zuzana Holubeková. Jej výstava pod názvom - Dolnozemsý batôžtek (insitná tvorba) sa niesla v duchu slovenského folklóru. Niet sa čomu čudovať, Zuzana sa narodila v osade, ktorú si nosí hlboko v srdci a stvárňuje ju na svojich obrazoch. Jej diela sú plné farieb, rozmanitosti a šťastia, čo si určite každý návštevník tejto výstavy musel všimnúť.

Od 17. 1. 2011 do 11. 2. 2011 sme mali možnosť vidieť výstavu diel Márie Adamovej – Realita prírody a krajiny v tvorbe. Táto amatérska maliarka, ktorá začala tvoriť len pred tromi rokmi, žije a tvorí v Michalovciach, kde sa aj narodila. Učarilo jej maľovanie, konkrétne realita prírody a krajiny. O jej talente svedčí citlivé vnímanie krásy okolia, ktoré túži zvečniť do hmatateľnej podoby obrazu. Z technik používa olej na sololite. Každý si

musí všimnúť zaujímavé námety a kombinácie farieb, ktoré žiaria jasnosťou.

Ivuš

foto: autorka

Popcorn

Iste sa pýtate, čo ste to vlastne za článok začali čítať. Popcorn je filmové okienko, ktoré má byť v Kockách pravidelnou rubrikou, zamerané na komentovanie udalostí zo sveta filmov. Stručné recenzie, komentáre, hodnotenia odovzdaných cien (Zlaté glóbusy, Oscary...) či dokonca kritika kritikov.

Zlaté glóbusy sú výsmech objektivite

V pilotnej časti mojej rubriky sa budem venovať najmä udeľovaniu cien Zlatý glóbus, ale aj krátkemu komentáru a porovnávaniu dvoch veľkofilmov, z ktorých každý svojím spôsobom ohúril svet.

Tí z vás, ktorí aspoň trochu sledujete dianie vo svete filmov, ste iste postrehli, že 16. januára sa v Los Angeles odovzdávali ceny Zlatý glóbus za rok 2010. Zlatý glóbus je hneď po Oscaroch azda 2. najvýznamnejšie ocenenie, ktoré filmoví tvorcovia môžu získať. Výsledky boli pre mňa neprijemným prekvapením.

The Social Network

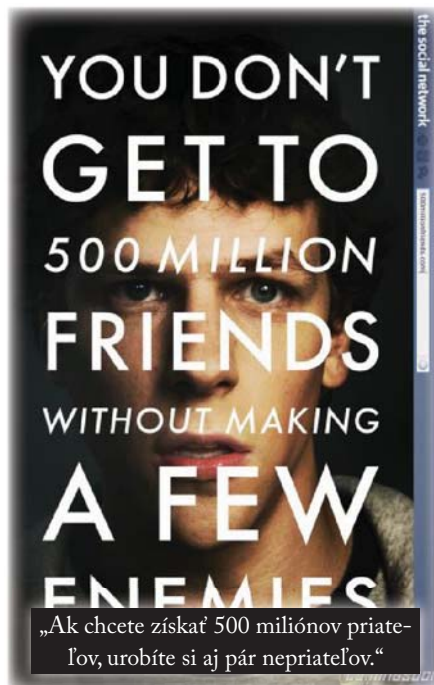

Jednoznačným víťazom je kritikmi vychvaľovaný film o vzniku Facebooku, fenoménu dnešnej doby. Film nesie jednoduchý názov The Social Network (Sociálna sieť) a zo 6 nominácií premenil na výhru 4. Možno si poviete, že to nie je až tak veľa, avšak boli to azda 4 najvýznamnejšie kategórie, v ktorých sa ceny udeľujú: najlepšia réžia, najlepší scenár, najlepšia hudba a najlepšia dráma roka. Ani jednu z týchto cien si podľa mňa nezaslúžil.

Iste, mal pomerne dobrý scenár (napriek mnohým nejasnostiam, ktoré

ostali neuzavreté): ukázkové dialógy či solídne prepojenie súdneho pojednávania o vlastníctve Facebooku a samotného príbehu jeho vzniku. Réžia, v podaní Davida Finchera, mala určite veľa práce s usmerňovaním mladých hercov, ktorí boli bez skúseností z veľkých filmových projektov. Fincher však dokázal svoje umenie. Hudba bola síce trochu jednotvárna (elektronickú hudbu striedal fádny klavír), ale do filmu v podstate sedela. Silnou stránkou boli tiež herecké výkony, ktoré boli ohodnotené „len“ nomináciou.

Avšak nič z toho ma neohúrilo natoľko, že by som The Social Network hodnotil ako najlepšiu drámu roka. Nebol to svetoborný film, ktorý by si zaslužil toľko chvály od kritikov. Všetky Zlaté glóbusy

si podľa mňa nezaslúžil nie kvôli tomu, že je to slabý film, ale preto, lebo je tu aj lepšia réžia, lepši scenár, lepšia hudba a rozhodne aj lepšia dráma roka. Spĺňal síce všetky aspekty kvalitného filmu, ale obávam sa, že nespĺňal aspekty najlepšieho filmu roka.

Rýchlo a pomerne ľahko zbohatnúť – americký sen, ktorý je vo filme zobrazený, je dokonca aj založený na pravdivej udalosti. To je dôvod, prečo tento film Američania milujú. Stačí, ak sa táto idea oblečie do umeleckých šiat a už ju s otvorenou náručou prijímajú aj v akademických kruhoch. Tohtoročné ceny Zlatý glóbus nie sú len o kvalite, sú o kultúre. Preto nie sú objektívne.

Inception

Jeden z najväčších konkurentov bol film Christophera Nolana (režisér, scenárista, producent) - Inception (Počiatok). Je to akčný, sci-fi film o mužovi zvanom Dom Cobb (Leonardo DiCaprio), ktorý dokáže vniknúť do cudzieho sna a extrahovať informácie z podvedomia snívajúceho. Dostal však náročnú úlohu – myšlienku nie ukradnúť, ale vnuknúť. To sa dá len v tých najhlbších vrstvách podvedomia, a preto sa spolu s hlavnými postavami vnárame do sna v sne, a sna v sne v sne, až na miesta, kde sa rodia myšlienky...

Christopher Nolan (známy ako perfekcionista) pracoval na scenári takmer 10 rokov, čo vysvetľuje jeho bezchybnosť. Je síce komplikovaný a vyžaduje neustálu pozornosť, no

darmo by ste hľadali logickú chybu v systéme snov. 2,5 hodinový príbeh je skvostom a rozhodne sa nebudete nudiť.

Inception by si za scenár Zlatý glóbus určite zaslužil. Nolan ako režisér je preslávený tým, že nerád používa počítačové animácie. A preto 360° rotujúca hotelová chodba, rozbehnutý vlak uprostred ulice, naklonený bar, padajúca lavína či dokonca vybuchujúca pevnosť v horách sú reálne zábery, ktoré prinášajú jednu triumfálnu scénu za druhou a ohromné akčné

Pevne verím, že Zlaté glóbusy nie sú predzvesťou udeľovania Oscarov (27.2.), pretože podľa môjho názoru zlyhali v mnohých oblastiach. Avšak čím ďalej, tým viac spoznávam, že „umenie sa nedá hodnotiť objektívne“.

Ondrej Jurčo (3.A)

foto: internet

Knižná cooltúra

Niečo na tej „Nobelovke“ je

Minule som vám predstavila „novinku“ v knižnom svete, odľahčenú verziu kultového románu od Jane Austenovej. Tentoraz som sa rozhodla siahnuť hlbšie, po kratšom, no o to hodnotnejšom diele. A jeho hodnota je zaručená autorom odmeneným Nobelovou cenou. Knihu pre romantické duše odporúča pani prof. *Alena Vasil'ová*.

Gabriel García Márquez - Kronika vopred ohlásenej smrti

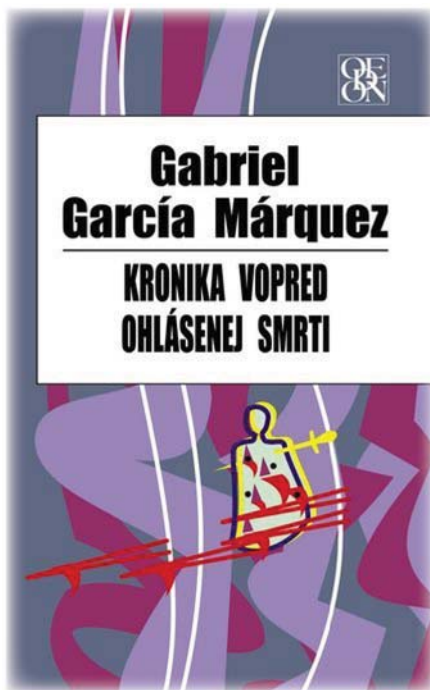
V celom mestečku sa už od rána rozpráva, že dvojčatá Vicariovcí čakajú na Santiagu Nasara, aby ho zabili. Ich sestra, čerstvo vydatá, bola vrátená rodičom, pretože už nebola panna. Za muža, ktorý jej vzal to „najdrahšie“, označila mladého Nasara.

Santiago nebol ani zďaleka taký nenávidený muž, aby napriek všeobecnému vedomiu a snahe dvojčiat, nech im niekto v ich čine zabráni, umrel bez varovania a bez toho, aby sa dozvedel príčinu.

O bremene pomsty, o nešťastných zhodách okolností a o pochybných príčinách, ktoré tento brutálny čin spreádzali, hovorí táto kniha.

Sú ľudia, ktorí čítajú len „prvotriednu“ literatúru ovenčenú cenami, sú iní, ktorí sa takýmto knihám bránia, či už z princípu, či zo strachu, že je to príliš náročné čítanie. Gabriel García Márquez patrí medzi veľmi uznávaných juhoa-merických spisovateľov a jeho diela ani z ďaleka nie sú príliš umelecké alebo ťažko pochopiteľné. Ako dôkaz som si vybrala knihu Kronika vopred ohlásenej smrti. Stoštyridsať strán jednoduchých, ľudských viet. Stoštyridsať strán napísa-

ných pred tridsiatimi rokmi, ktoré aj dnes povedia viac než tisíce.

Ako názov vraví, je to kronika, a teda spôsob vyrozprávania je trochu odlišný. Rozprávač príbehu je jeden zo Santiagových priateľov, ktorý sa po dvadsiatich rokoch vracia k neveselej historke

a snaží sa vypátrať pravý dôvod, prečo nikto jeho priateľa nevaroval, aj keď v to ráno o chystanej pomste vedelo mnoho ľudí, ktorých mladík v uliciach stretol. Rozprávač zozbieral výpovede viacerých zúčastnených a vďaka nim nám postupne pomerne objektívne odhalí všetko, čo sa pod povrchom skrýva. Avšak základná otázka ostáva stále nevyriešená, bol San-

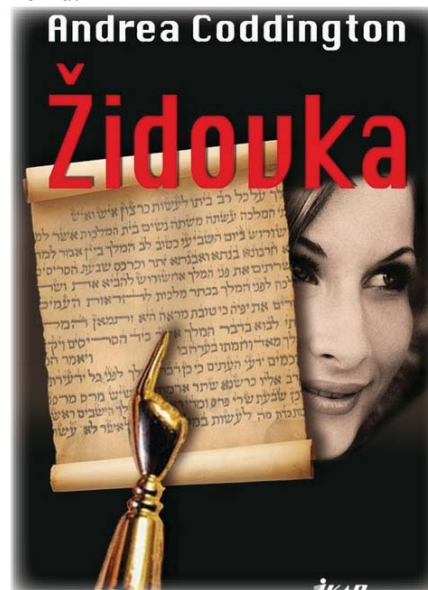
tiago naozaj vinný?

Zvláštne, jednoduché čaro Márquezovho písania, malomestský príbeh so závanom mystéria a hlavne, nevŕtavé, zaobalené otázky okolo morálneho konania aktérov. To všetko a ešte viac robí z tejto knihy plnohodnotné čítanie, ktoré možno nepobaví, avšak zaujme.

Pani profesorka odporúča: Andrea Coddington - Židovka

Pretože: Momentálne je na mojom nočnom stolíku ľahké, ale zaujímavé čítanie pred ťažkým obdobím čítania a opráv maturitných prác.

Čítam knihu Židovka od Andrey Coddington, ktorá vyštudovala žurnalistiku na Univerzite Komenského v Bratislave, pochádza z Radošiny a žije v New Yorku.

Ide o príbeh Sofie Maniševičovej, dcéry Židovky odvlečenej nacistami do Osvienčimu počas II. svetovej vojny. Detstvo a mladosť prežíva v ČSSR, v rodine, kde sa dodržiavajú židovské sviatky a tradície. Pod vplyvom spoločnosti, ale aj rodiny, ktorá nalieha, aby sa vydala len za Žida, sa Sofia rozhodne pre útek do vysnívanej Ameriky, kde stretne svoju osudovú lásku.

Je to sugestívny, emocionálny príbeh o snoch, náboženstve, láske, komunistickom Československu, slobodnej židovskej Amerike, hľadaní podstaty, trpkosti života, o šťastí i vrtkavosti osudu. Hrdinka prežíva príbeh obvyčajnej ženy a plní si svoje sny... a to ma na tejto knihe fascinuje, veď sny si treba plniť, či nie? Túto knihu odporúčam romanticky založeným ženám, ktoré okrem lásky spoznajú aj silu iných kultúr a ich tradícií.

Sue
foto: internet

Príbeh na pokračovanie

Časť druhá - Koncert

6. 50 ráno školník pred školou odhrabával vrstvu snehu. V niekoľkých oknách sa už svietilo a mäkké umelé svetlo sa v chladnom svitaní snažilo pôsobiť prívetoivo. Na skle vstupných dverí sa úporne pokúšal udržať niekoľkomesačný zdrap papiera, ktorý kedysi býval plagátom. Ešte stále sa na ňom dalo prečítať: NEZVESTNÝ ak máte informácie... a nasledovalo číslo. Vianoce už na seba okázalo upozorňovali a dvaja „utečenci“ sa stále nenašli.

„Hádajte, na čo som prišla!“
 „Normálni ľudia by povedali ahoj.“ Privítal som Kláru, ktorá so širokým úsmevom skočila rovno doprostred našej mierumilovne sa rozprávajúcej skupinky. Bolo 7. 33 a pomaly sme sa schádzali na stretnutie Kociek. Vymenili sme si unavene nevraživé pohľady a potom sa usmiala.
 „Vážne, mám novinky. Ohľadom našich dvoch holúbkov.“

Prekrútil som očami. Myslel som, že táto téma je už dávno uzavretá. Ako obyčajní smrteľníci, čo len nedávno preskočili hranicu dospelosti, sme nemali šancu zistiť nič bližšie o letenkách alebo rezervácii. A ten chlapík, ktorý údajne videl Lenku v Humennom, nuž, zistilo sa, že v tom čase bol značne otupený omamnými látkami a po vytriezvení si nebol už taký istý. Vlastne, bol by odprisahal, že

žiadne nahlásenie nepodal.

Na Kajinej tvári sa usadil úsmev, čo by mohol konkurovať Mone Lise. Otvorila ústa, ale zastavil ju príchod Jakubovej. Chvalabohu.

Klára sa pohodlne zahniezdila na svojej stoličke v jedálni. Usadila nás, „redaktorov zainteresovaných v prípade zmiznutia“, za jeden stôl. Aj napriek mojim námietkam som ostal uväznený v tejto skupine znudených puberťáčok prahnúcich po dobrodružstve.

Ondrej tam bol tiež. Aby si z nich robil srandu.

„Takže. Viete, ako som hovorila o tom zlatom chalanovi, čo začal so mnou chodiť na výtvarnú?“

„Myslíš toho chutného blondiaka, alebo toho tmavého, čo ma oči ako Edward?“ Ondrej si s radosťou vychutnával jej premenlivý výraz tváre.

„No, tak ten minule utrúsil poznámku o svojom zmiznutom kamošovi,“ bez toho, aby reagovala na protivné narážky, Klára pokračovala. „Podarilo sa mi zistiť dosť zaujímavých informácií. Čiže, mali by ste vedieť, že ten chalan, Lukáš, a René boli, teda sú, dosť dobrí kamaráti.“ „Keď sú takí kamaráti, nevypočúvala ho už polícia?“ spýtala sa Lada.

„Samozrejme, ale to, čo povedal mne, by polícia nepovažovala za dôležité. Pove-

dal, že René bol veľký fanúšik nejakej kapely. Vždy túžil vidieť ich koncert. Rezljaj, Rozljaj... Roz niečo...“

„Razorlight.“ Adela pripomenula svetu, že ešte je medzi nami.

„Presne! No a tak mi napadla geniálne myšlienka. S pomocou starého dobrého Googla som si vyhľadala informácie o tej kapele. A viete čo? Mali koncert! 14. septembra v Brimingham! víťazoslávne sa na nás zadívala, hľadajúc známky nadšenia.

„Paráda Kaj, zachránila si im život.“ Ondrej vstal od stola. Všetci sme sledovali, ako odnáša špinavý riad k okienku.

„Čaute. A Kaj, neprežívaj to tak, jasné?“ Odišiel.

Klára ostala značne sklamaná.

„Má pravdu. Môže to byť len zhoda náhod, Klári.“ Lada vyzerala takmer súcítne. „Ale mohla by si mi dať číslo na toho Lukáša, nikdy nevieš, možno sa mi podarí ešte z neho niečo vytiahnuť.“ Žmurkla a aj ona odišla.

„Ok, ja padám. Vonku ma čaká spolužiačka.“ oznámila Deli a už bola preč aj ona.

Zamyslene som hľadel na jej ryšavé vlasy, čo mizli v útrobách školy.

„Nezdá sa ti Deli čudná? Nič nejedla, nehovorila...“

„Čo? Nie... ja neviem...“ Klára zničená za sebou odpratala a spolu sme sa pobrali ku skrinkám. Aspoň dá na chvíľu pokoj.

Lenka sa našla. Táto správa obletela školu s bežnou rýchlosťou, akou sa šíria podobné novinky. Stalo sa to pár dni pred vianočnými prázdninami. Dievča sa z ničoho nič objavilo pred dverami svojho domu. Uplakaná a vyčerpaná. Nič viac sa oficiálne nepovedalo, no neoficiálne... Vravelo sa, že ju René uniesol a ona utiekla, alebo, že utiekla s ním a on ju odkopol. Najšialenejšie klebety vraveli o únose mafiou. Pravda však zostávala neodhalená.

„Mám parádne správy!“ tentoraz to bola Lada, čo prichádzala s úsmevom. „Viem, čo bolo s tým dievčaťom!“

„Prezradíš nám aj zdroje?“ skepticky som nadvihol obočie. Adela sa odvrátila.

„Mám to od Lenkinej mamky, kedysi to bola naša suseda, vraj. Nepamätám sa, bola som malá. Ale ona vravela, že mali spolu, René a Lenka, ísť na nejaký koncert, ako vravela Klára..“

Nechce še mi

Rano še to šicko začína,
kec še buďik pomalki zapína,
moja ruka ho richlo vipína.

Ľeňivi som a nič še mi nechce
aňi še prejs po tim šumnim mesce.

No to ňe ľen ja i kamaraci su ľeňivi,
svojo nosi do obrazovkou zariľi.

A tak še pitam, co s tim urobime?
Jaku fintu na toto zvolíme?

Banovčan

„No potešilo by ju, keby to počula.“
Uškrnul som sa.

„... a zložili sa na letenky a lístky. Vraj na to dievča použilo celé úspory. Ale na letisku ju ten magor nechal. Asi odletel sám.“

„Idiot. A čo to dievča robilo tých pár mesiacov?“

„To neviem, ale...“

„Dost!“ Adela dôrazne prerušila Ladu uprostred reči. „Nemôžete už konečne prestať so všetkými tými blbosťami? Prestaňte mi otravovať život s nezmyselným, detinským vyšetrovaním!“

Kým sme stihli niečo povedať Deli odkráčala a vzala so sebou svojich stoosmdesiatpäť centimetrov namrzenosti. Hrdzavá hriva ju agresívne nasledovala.

„Čo jej je?“ Lada s pootvorenými ústami hľadela za miznúcou, až doteraz nekonfliktnou tretiačkou.

„Nuž, to je dobrá otázka.“

Ty!

Cestou do školy, po tom hnusnom meste,
biele botasky a v zelenej veste.
Čaká na autobus a je celkom sám,
už dávno dal zbohom, všetkým detským hrám.

Vybral sa do sveta, preč od známych stien,
spoznať nových ľudí, spoznať zvuk ich mien.
Preskákali už mnoho, strach je jeho brat,
špinavý zo zeme, vstal už mnohokrát.

Rešpektuje život a prijíma jeho rany,
otočený čelom k nemu, z tej správnej strany.

Banovčan

Pred chemiju

Co to išťe dňeška mame?
Len to ti teraz hlavu láme?
Zdá sa mi, že chémia.
Ta tota me zabíja!

Keľo som še ja zňu mučil.
Aj tak si sa nič nenaučil.
Ej ňe, šak šicko znam!
Dobre, ja ťa vyskúšam.

Fakt, nie sú to len samé blbosti,
čo zákon zachovania hmotnosti?
Vaha šickich protonov,
češka jak ruski Antonov.

Nie. A čo taká pena?
Ta vaňa a šumna žena!
Elektronegativitu preskočíme.
Suhlas a kedi še už najíme?

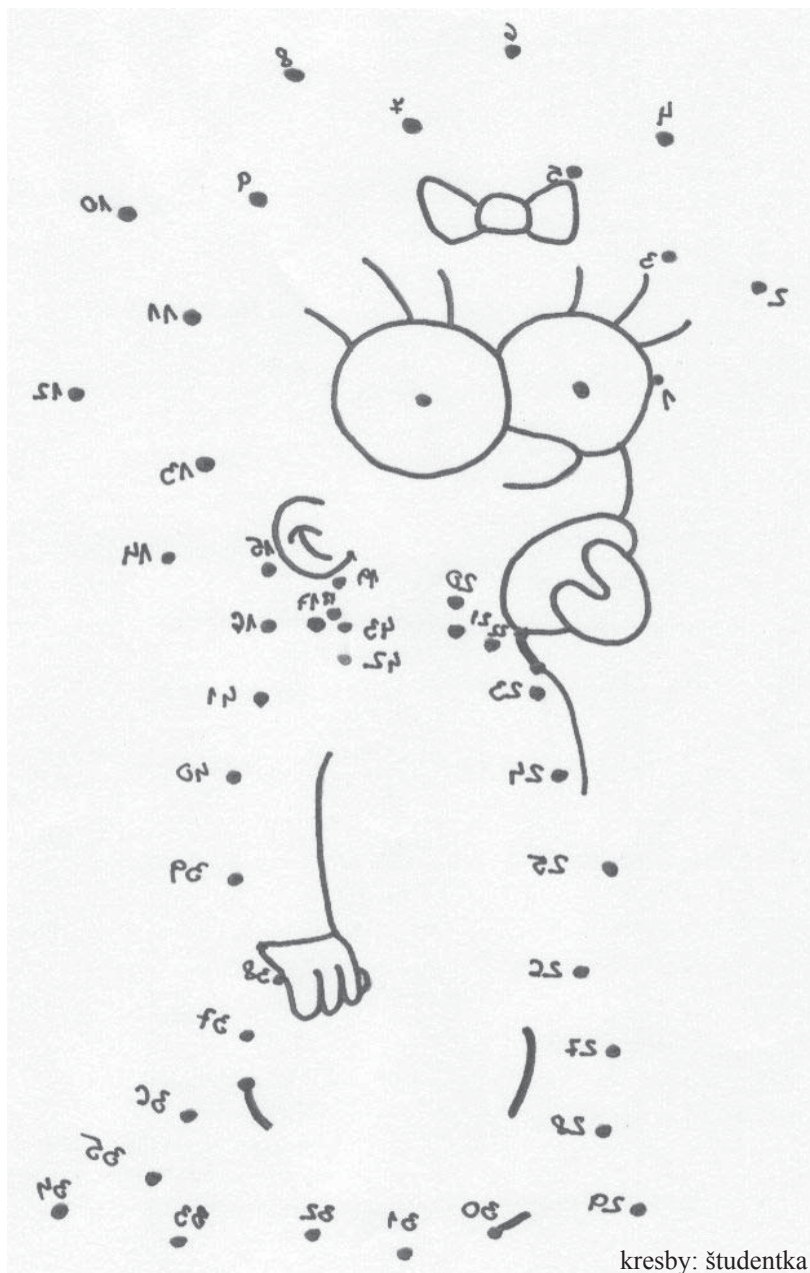
Skús precitať CH₃-CH₂-CH₃
Júúúj jaki mi tu ňe pán.
Aľe take somarini
jak še robia kyseliny?

Na to radšej zabudni,
škola chce mať pekné dni.
No jak dumaš, idzem,
jak zazvoňi, pridzem.

A čo kyslé vodíky?!
Ňe už dos, fakt d'iki.
A štruktúru amoniaku?!
Ta to radšej skočim z oblaku!

No čo jak to dopadlo?
Šicko še tam rozpadlo.
Feri jej pomišal banky,
možu is do TatraBanky!

Banovčan

kresby: študentka GPH

PERLORODKY

Geografia

Literatúra

Ž: Pán profesor? Vy ste taký zákerák!

P: Ále no, nebuďte taký zlý na mňa.

P: ...vločky očí...

Ž: VLOŽKY očí???

Ž: Zvoní!!!

P: Nenechajte sa rušiť!

P: Hlas jeleňa... Čím by ste to nahradili?

Ž: Hlas opice.

P: Keď pôjdete do Bojníc do ZOO, kamarátov pozrieť, tak sa môžete zastaviť v dedine Budiš.

P: Matka Gorazda Zvonického bola kresťanský naložená...

Biológia

Na písomke žiak zle počul pri odpisovaní, a takto si pomýlil niektoré názvy:

Turiec- DUJEC

Čergovská vrchovina- ČERTOVSÁ vrchovina

Žitava- ŽIHĽAVA

P: Vymenuj názvy zubov u človeka.

Ž: Tesáky, očné a stoličky.

Ž: Pani profesorka? A to ľudia, ktorí pijú pivo majú veľké brucho...To prečo? To sa im to pivo tam nazberá???

kolektív autorov

P: X.Y., čo si nepíšete? Pôjdete odpovedať! Som vám prílepšil na polroka a teraz ma zneužívate. Životnú chybu som urobil!

Ž: Poznáme cesty I. triedy a potom... hmmm...poľné cesty.

P: Keď idete niekam na výlet, treba pozerať aj na stravovacie možnosti, či sú tam nejaké bufety alebo reštaurácia...

Ž: Hlavne nech bar je!

Matematika

P: A keď niekto z vás pôjde na ekonomickú, tak tam to bude potrebovať!

Ž: Myslím, že nikto z nás nepôjde ani na vysokú, nie to ešte na ekonomickú.

TEST

Byť zdravo sebedovomým znamená pozdvihnúť svoje schopnosti o úroveň vyššie

Pokiaľ ho máme, je to poznať už z diaľky. Prezrádza ho naša chôdza, držanie tela, vystupovanie. No a keď prehovoríme, nechtiac o jeho úrovni vypovedáme ešte viac. Dokážeš chodiť po svete so vztýčenou hlavou alebo sa radšej dívaš do zeme? Otestuj si svoje sebedovomie.

- Si prvý deň v novom kolektíve. Ako sa cítiš?**
 - Mám chuť s každým sa okamžite zoznámiť.
 - Predstavím sa len tým ľuďom, ktorí sú pre mňa najviac sympatickí.
 - Nikomu sa nevnučujem, počkám, kým niekto nepríde za mnou ako prvý.
- Rád chodievaš do veselej spoločnosti?**
 - Jasné, za každých okolností.
 - Len keď mám náladu.
 - Málokedy, len ak ma tam niečo naozaj naláka.
- Lahko sa dáš znechutiť či odradiť kritikou?**
 - Nie, viem, že mám na to, aj keď som bol skritizovaný.
 - Nie, kritika ma posúva ďalej. Môžem sa aspoň zlepšovať!
 - Zvyčajne áno. Mám pocit, že v tom nie som dostatočne dobrý.
- Si rád stredobodom pozornosti?**
 - Áno, prečo nie?
 - Nerobí mi to problém, ale rád prenechám túto rolu aj iným.
 - Nie, zvyknem byť vtedy nervózny a to nemám rád.
- Stalo sa ti už niekedy, že si prešiel na druhú stranu ulice, alebo si sa schoval, len aby si sa vyhol stretnutiu s niekým, koho nechceš stretnúť?**
 - Nie, prečo by som sa mal vyhýbať osobám, ktoré nemusím? Jednoducho pozdravím a idem ďalej. Žiaden problém!
 - Nevyhýbam sa nikomu, iba ignorujem, keď chcem.
 - Áno, niekedy sa mi to stáva.
- Predavačka v obchode sa rozpráva s kolegyňou, zatiaľ čo ty už hodnú chvíľu čakáš na zaplatenie. Ozveš sa?**

- Jasné, nestrávim tam predsa celé popoludnie!
 - Slušne naznačím, že by sa mi už mohla venovať.
 - Zakašlem alebo dám iným gestom najavo, že som tam aj ja.
- Cítiš sa nepríjemne, keď musíš hovoriť pred väčšou skupinou ľudí?**
 - Nie.
 - Občas ma chytí tréma, ale dokážem ju zvládať.
 - Áno, je mi to nepríjemné.
 - Trápiš sa dlho, ak sa ti niečo nepodarí?**
 - Nie, čo bolí, to prebolí. Život ide ďalej s novými príležitosťami!
 - Iba zriedka. Zvyčajne viem, že to nemá význam a je potrebné začať znova.
 - Áno, trápi ma to zakaždým, keď si na to spomeniem. V takýchto situáciách potrebujem rozptýlenie.
 - Často ti víria v hlave myšlienky, ktoré ti bránia zaspáť?**
 - Málokedy, zvyčajne som priveľmi unavený na to, aby som ešte pred spaním premýšľal.
 - Niekedy sa im nedokážem ubrániť.
 - Stáva sa mi to často.
 - Padne ti ľahko požiadať o pomoc?**
 - Iba vtedy, ak už naozaj vidím, že si sám nepomôžem.
 - Áno, nerobí mi to problém. Takýmto spôsobom sa dokonca zlepšujú moje vzťahy s inými ľuďmi!
 - Nie je to pre mňa ťažké, ale musím prekonať pocit hanby, kým o ňu požiadam.

Vyhodnotenie

- najviac odpovedí a)

Sebedovomia máš až až! Rád sa predvádzaš a zvyčajne si vo všetkom jednotka. Áno, za tvoje úspechy môže práve tvoje sebedovomie. Nemáš však pocit, že naopak, tvoje vzťahy s ľuďmi akosi upadajú? Zamysli sa nad tým, či ťa nevnímajú ako „horenosa“ a pokús sa to napraviť. Stačí tak málo- viac ich počúvať a nevnímať stále len seba. Viem, že ťa nezaujímajú názory okolia a ideš si stále za svojím. Príliš veľa sebedovomia však dokáže niekedy viac pokaziť ako pomôcť, ak ho človek nevie ovládať.

majú názory okolia a ideš si stále za svojím. Príliš veľa sebedovomia však dokáže niekedy viac pokaziť ako pomôcť, ak ho človek nevie ovládať.

- najviac odpovedí b)

Máš veľa sebedovomia, ale vo svojom prípade ho dokážeš zvládať. Využívaš ho tam, kde ho potrebuješ, a kde si myslíš, že je potrebné ubrať, uberieš. To je základom,

aby v tvojom živote fungovalo všetko tak, ako má. Daj si však pozor na závistlivcov a falošných priateľov, ktorí ťa niekedy môžu, vďaka tvojim schopnostiam, využívať. Priatelia sú rodina, ktorú si vyberáme sami. Zváž teda, koho si vyberieš a komu dôveruješ. Lietať v oblakoch a vo všetkom si veriť, je správne, ale všetko s mierou, inak sa môže stať, že raz padneš tvrdo na zem!

- najviac odpovedí c)

Si utrápená dušička. Nevieš sa zbaviť minulosti a to neprosieva ani tvojmu sebedovomiu. Ako prvé by si si mal uvedomiť, že žiješ pre dnešok, TU a TERAZ. To čo ťa viaže v minulosti, je už dávno preč. Nechaj priestor novým veciam a uvidíš, že budeš šťastnejší! Dôvera v seba samého nemôže prísť len vtedy, ak ju

nezabľokuješ myšlienkami na to, čo bolo. A so stúpajúcou sebadôverou/sebavedomím prídu aj úspechy, nové schopnosti, nová SILA, ktorú si doposiaľ nepoznal ;-). Ak to pocítiš, prejdí k ďalšiemu kroku - ovládanie tejto sebadôvery (viď vyhodnotenie A a B).

Niki

foto: internet

Horoskopy

Baran

21. marec – 21. apríl

Začiatok mesiaca bude veľmi príjemný. Situácia, ktorú si riešil/a, dospeje do zdarného konca. Na šťastný štart nadväzuje skvelá príležitosť. Otvárajú sa ti nové perspektívy a ponúka skutočná šanca. Budeš mať príležitosť niečo dosiahnuť a urobiť veľký krok dopredu. Koncom mesiaca buď pripravená/y na neočakávaný zlom, ktorý môže zneistiť tvoju pozíciu.

Býk

21. apríl - 21. máj

Prvé dni mesiaca nevyzerajú práve ružovo. Budeš prežívať obdobie žiaľu, sklúčenosti a pokánia, ktoré sa môže týkať vzťahov, školy alebo práce. Tento nie príliš šťastný začiatok vyvrcholí druhý alebo tretí týždeň mesiaca, kedy dôjde k rýchlemu rozuzleniu. S najväčšou pravdepodobnosťou opustiš alebo ukončíš všetko to, čo ťa obmedzuje a ničí. Koniec mesiaca sľubuje pokoj a vyrovnanosť.

Blíženci

22. máj - 21. jún

Šťastie je na tvojej strane! Neboj sa preto pustiť do nových dobrodružstiev, úloh a projektov. Začiatok mesiaca je prísľubom novej nádeje, skvelých možností a sľubnej budúcnosti. V polovici mesiaca sa v dôsledku únavy ocitneš v menšej kríze. Na konci mesiaca očakávaj prírval energie a tvorivej sily, ktorá ti pomôže naplniť tvoje ambície.

Rak

22. jún - 22. júl

Pozor, nebezpečenstvo! Stojíš pred tebou problém, pri ktorom budeš musieť pekne dbať na to, aby si nekonal/a proti svojmu presvedčeniu. V polovici mesiaca budeš mať skvelú šancu na nový vzťah alebo prácu. Využi túto príležitosť! Čaká ťa vyslobodenie a určitá zmena k lepšiemu posledné dni mesiaca.

Lev

23. júl - 23. august

Začiatok mesiaca bude drastický, ale svojou pevnou vôľou a temperamentom tieto dni hravo zvládneš. Pevná vôľa a temperament sú typické pre tvoje znamenie. Ukazuje radosť zo života a odhodlanosť ísť

za svojimi snami. Na konci mesiaca sa zoznámíš so solídnym človekom, stojacim oboma nohami na zemi, ktorý pre teba v budúcnosti zohrá dôležitú rolu.

Panna

24. august – 24. september

Prvé dni mesiaca budú plné prekvapenia. Vo vzduchu sú dobré správy, ktoré nakoniec rozhýbu záležitosti, ktoré sa už nijak neposúvali dopredu, alebo konečne príde dlho vytúžená zvesť. Amorovery šípy lásky budú v tomto období svišťať vzduchom. Nediv sa, ak sa bezhlavo zamiluješ! Dávaj si pozor na záver mesiaca. Nenechaj sa nikým zmanipulovať a zostaň sama/sám sebou.

Váhy

24. september – 23. október

Počítaj so zaujímavým návrhom alebo skvelou ponukou, ktorá ťa bude naozaj motivovať a prebudí v tebe nadšenie. Ak sa ti bude zdať, že je to až príliš veľká výzva, neznamená to, že by si po nej mala/mal slepo siahnuť. Preto radšej vopred preskúmaj možné riziká. Koniec mesiac predpovedá vitálne obdobie plné života, hojnosti a lásky.

Škorpión**24. október - 22. november**

Teraz je na čase, aby si sa chopil/a iniciatívy a začal/a byť aktívnym/aktívnou. Venuj všetky svoje sily úlohám, ktoré máš pred sebou. Vnútna sila ti pomôže v ich úspešnom završení. V polovici tohto mesiaca sa streneš so sympatickým a citlivým človekom, ktorý ti môže byť skvelou duševnou oporou. Na konci mesiaca ťa čakajú problémy v oblasti citového života.

Strelec**23. november - 21. december**

Stav všetko na úspech! Na ceste k tebe sú dobré správy. Máš pred sebou skvelé obdobie plné veľkorysosti, tolerance, podpory, benevolencie a súcitenia. Možno dostaneš aj nejaký darček. Záver mesiaca prinesie nečakané správy a úspechy.

Kozorôžec**22. december - 20. január**

Si duchaplný/á, očarujúci/á a dynamický/á. Na začiatku mesiaca sa budeš chcieť niekomu zapáčiť alebo si ho získať. Disponuješ tými správnymi nápadmi, ener-

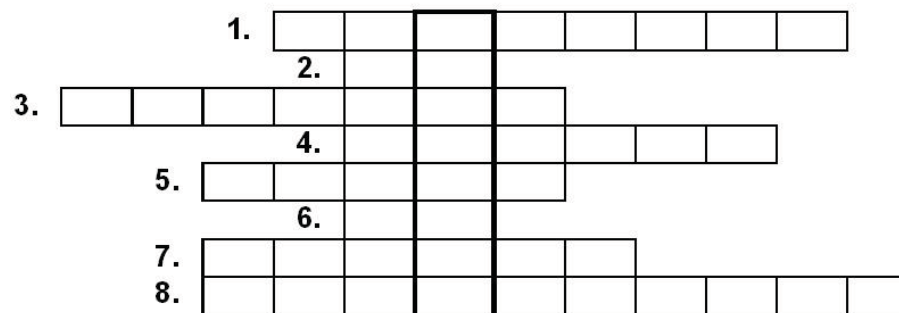
giou a silou sa presadiť. Ak teda zotrváš vo svojej akčnosti, získaš to, po čom túžiš. Šťastie praje Kozorôžcom po celý tento mesiac.

Vodnár**21. január - 19. február**

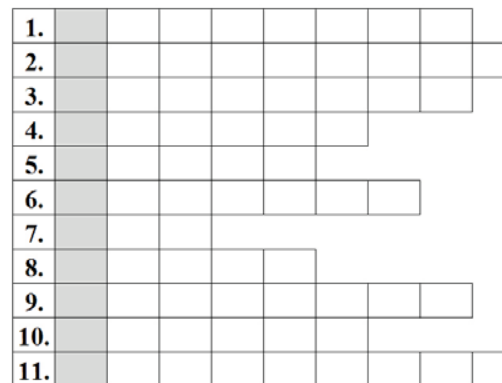
V oblasti lásky ťa čakajú nádherné časy. Buď tvoja dávna láska rozkvitne do novej krásy, alebo sa čoskoro znova zamiluješ a daruješ svoje srdce. Buď opatrná/ý na konci mesiaca. Dostaneš sa do stresovej situácie, ktorá môže byť spojená s nedoriešenou minulosťou, sťahovaním alebo cestovaním.

Ryby**20. február - 20. marec**

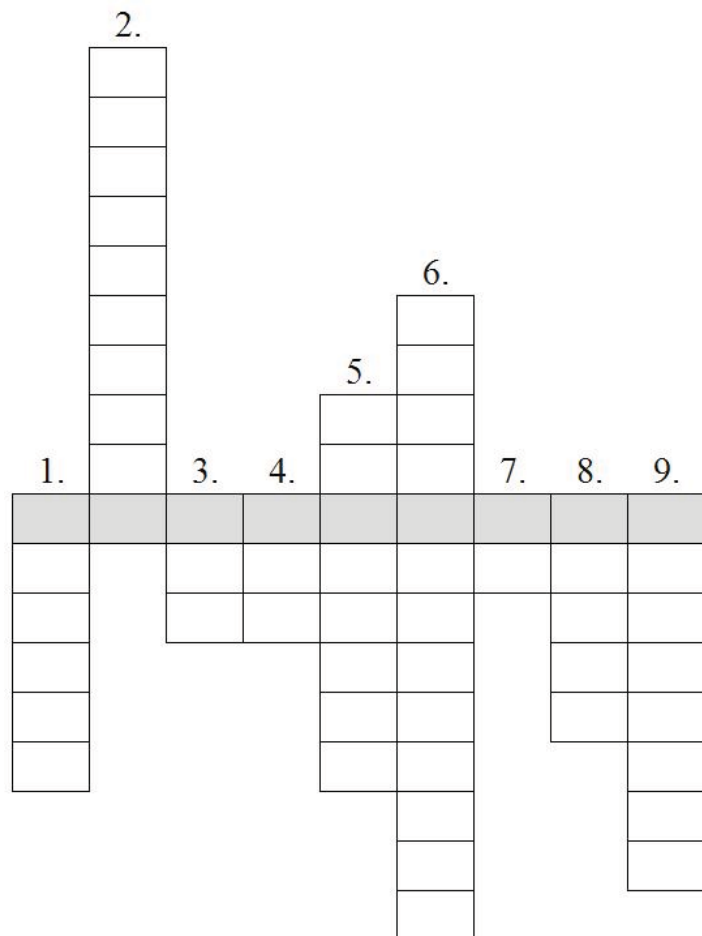
Dopraj sebe aj veciam čas. Si na správnej ceste a máš čuch na to, čo je potreba urobiť a čo radšej nechať tak. V polovici mesiaca budeš stáť pred dôležitým rozhodnutím. Ak chceš uspieť, dôveruj si a zostaň otvoreným/otvorenou svojim zásadám. Koniec mesiaca bude napínavý. Objaví sa výzva, ktorú by si mal/a prijať a v „súboji“ ukázať, čo v tebe je.

Tathy**Tajničky****Kto bol najvýznamnejší vedec 20. storočia?**

1. Ktorý prvok má protónové číslo 4?
2. Akú značku má nikel?
3. Ktorý prvok má elektronegativitu 2.2?
4. Aký je latinský názov osmia?
5. Ktorý prvok má protónové číslo 79?
6. Akú značku má selén?
7. Ako sa volá častica s kladným nábojom?
8. Ktorý prvok má protónové číslo 112?

1. Nachádza sa to v obale atómu
2. Pí sa nazýva aj číslo
3. Elektrická
4. Škótsky fyzikvin
5. Forma energie
6. Chemická
7. Jednotka odporu
8. Kocka sa skladá zo 6
9. Časť tranzistora (PNP), na ktorú sa privádza plus
10. Osmína kruhu (oblúk 45°)
11. Kremík je

1. Measuring unit of pressure
2. Basic part of chips
3. Measuring unit of electrical resistance
4. Shortcut for „computer“
5. The smallest part of atom with negative polarity
6. Electronical component, which is changing electrical tensions
7. Basic system of measuring units/chemical tag of silicon
8. Chemical tag of this is O3
9. R+R-P is a graph of chemical

SÚŤAŽ SÚŤAŽ SÚŤAŽ SÚŤAŽ

Kocky vyhlasujú súťaž o najvtipnejšiu fotku z prázdnin, zo školy, z domu, s kamarátmi... Fotografie nám môžete posilať na mailovú adresu kocky.gph@gmail.com.

Vyhodnotenie súťaže bude v koncoročnom čísle Kociek v júni.

Vit'aza čaká zaujímavá cena! Tak teda neváhajte, tešíme sa na vaše „výplody“!

-redakcia-

